

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 621

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Εν Ἀθήναις, 31 Μαΐου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Εν τῷ ἔξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Εν Ρωσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ: ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ.— Γεωργίου Προδῆλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκό-
νων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίττις: ΙΣΠΑΝΙΑ. — Catulle
Mendès: ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΟΥ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
ναίων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἵπέμενε τὴν ὄψιν καὶ τὴν ἐξέλιξιν ἀπαθέστατα, ὅπως ὑπέμενε πᾶν μόνον ἐγένετο τοσοῦτος θόρυβος ἐν τῷ δωματίῳ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης προσπαθῶν νὰ βεβαιωθῇ, πόθεν προήρχετο ὁ θόρυβος οὗτος καὶ ἐρωτῶν, τίς ἦτο. Οὐδεὶς ἀπεκρίθη, ἀλλ' ὁ θόρυβος ἐξηκολοῦθει πάντοτε. Ἐφάνη εἰς τὸν ἰππότην, ὅτι ὁ θόρυβος οὗτος, ἀρκετὰ ὅμοιος πρὸς τὰ ἐπαναλαμβανόμενα κτυπήματα σφυρίου, ἤρχετο ἐκ τοῦ μέρους τῆς ἐστίας. Ἦναψε λυχνίαν, ἠγέρθη καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ θορύβου. Τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον εὐρίσκατο ἐν τῇ θέσει, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ εἶχεν ἀφήσῃ, καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἐποίησε τὸν θόρυβον αὐτόν. Καθ' ὃν χρόνον λοιπὸν ὁ ἰππότης ἐκοιμάτο, ἡ καρδία του ἐπαλλε σκιρτῶσα εἰς τὰ τοιχώματα τῆς φυλακῆς τῆς, ὅπως θὰ ἐσκήρτα εἰς τὰ τοιχώματα τοῦ στήθους, τὸ ὅποιον θὰ τὴν περιέκλειεν. Ὁ ἰππότης ἐφορικήσεν, ἐκεῖνος, ὃν οὐδὲν συνεκίνηε.

— Παράδοξον, ἐψιθύρισε καὶ παρετήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ ἔμφυχον, οὕτως εἶπεῖν, τοῦτο κιβώτιον τῆς ζωῆς του, τοῦ ὁποίου οἱ παλμοὶ κατ' ὀλίγον ἠλαττοῦντο ὅτε ἐσβέσθησαν τέλος.

— Πρέπει νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὐτή, εἶπε, καὶ λαμβάνων τὴν λυχνίαν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ τὸ κιβώτιον διὰ τῆς ἑτέρας, κατέθη εἰς τὸν κῆπον, τὸν ὅποιον ἐφώτιζε σελήνη πλησιφαῆς.

Τὰ ὀλίγα φύλλα, τὰ ὅποια ἔφερον ἀκόμη οἱ κλάδοι, ἀποσπώμενα ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς αὔρας ἐπιπτον ἐν πρὸς ἐν μετὰ θορύβου ἐπὶ τοῦ ἔδαφους. Ἡ σιγὴ ἐβάσιλευε παντοῦ. Ἡ φύσις ἐφαίνετο ἀποκοιμηθεῖσα μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ πλέον. Ἐὰν ἐκ τινος γειτονικῆς οἰκίας παρετήρει τις τὸν ἰππότην ἐνδεδυμένον, ὅπως ἦτο, καὶ μόνον ἐν τῷ κήπῳ, θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ὡς ὑπνοβάτην. Διηυθύνθη πρὸς μικρὸν κλίσιον, ἐνθα ὁ κηπουρὸς ἐφύλαττε τὰ ἐργαλεῖα καὶ λαθῶν σκαπάνην ἤρχισε νὰ σακάπη ὀπήν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀνεμος ἐμυκάτο μελαγχολικώτερον εἰς τὰ δένδρα. Ἀφ' οὗ ἐγένεεν ἡ ὀπή,

ὁ κ. Διλό ἐτοποθέτησε τὸ ἀργυροῦν κιβώτιον, τὸ ὅποιον διαρκούσης τῆς ἐργασίας ταύτης εἶχεν ἀφήσῃ πλησίον τῆς λυχνίας· ἐπειτα τὸ ἐκάλυψε διὰ χύματος καὶ ἰσπέδωσε τὸ σκαφὲν μέρος, ἵνα ἀποκρύψῃ, ὅτι ἀνεκινήθη τὸ ἔδαφος καὶ ἐπανάηλθεν, ἵνα κατακλιθῇ ἐκ νέου, λέγων: «Πρέπει νὰ ἐλπίσω, ὅτι τῶρα θὰ κοιμηθῶ ἤσυχος.» Καὶ τῶ ὄντι, ἐκοιμήθη ὕπνον, ὃν οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ταραξῇ. Ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσῃ καὶ ὁ ἰππότης ἐκοιμάτο ἀκόμη, ὅτε δὲ εἰς τὰς δέκα ἐξύπνησεν, εἶχε σχεδὸν λησμονήσῃ τὸ ὄνειρόν του καὶ τὸ συμβάν, ὅπερ τὸ ἐπηκολούθησε. Θὰ ἦτο θαῦμα, ἐὰν ἐνεθυμεῖτο, ὅτι ἡ κ. Δάνζ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ. Εὐτυχῶς ὁ Ἰούλιος τοῦ τὸ ὑπενθύμισε δι' ἐπιστολῆς καὶ εἰς τὰς δύο ἡ βαρωνίς ἀφίκετο.

— Δικαιοῦσθε νὰ ἀπορῆτε διὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου, εἶπεν ἡ βαρωνίς εἰς τὸν ἰππότην, ἀλλ' ἡ ἀγαθοεργία, κύριε, ἔχει δικαίωμα, τὰ ὅποια στεροῦνται αἱ ἄλλαι θεολογικαὶ ἀρεταί. Πρὸ παντός, εἰπέτε μου, ἐὰν ὑμεῖς, ὅστις δὲν πιστεύετε τίποτε, πιστεύετε εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν. Ἐὰν δὲν πιστεύετε, ἀπέρχομαι.

— Ἦρχισα νὰ πιστεύω, κύρια, καὶ πολὺ μάλιστα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν ἐξασκεῖτε.

— Πῶς! Θὰ εἶχον λοιπὸν τόσῃ ἐπιρροὴν ἐφ' ὑμῶν; Ποία μεταβολὴ! εἶπε μόνον τοῦτο;

— Μοῦ διδέτε τὴν ἄδειαν νὰ σὰς ὁμιλήσω ἐλευθέρως;

— Ναί.

— Νὰ σὰς εἶπω πᾶν ὅτι αἰσθάνομαι;

— Εὐχαρίστως.

— Ἐ, λοιπὸν! δώσατέ μου τὴν χεῖρά σας.

— Λάβε την.

Ὁ ἰππότης τὴν ἔφερον εἰς τὰ χεῖλη του. Ἡ βαρωνίς ἐκαμείνημα. Τότε ὁ κ. Διλό ἔλαβε γραμματίων χιλίων φράγκων ἐκ σωροῦ τοιούτων, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς ἐστίας, καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὸ βαλάντιον τῆς βαρωνίδος.

— Διὰ τοὺς πτωχοὺς, εἶπεν.
 — Ἐξακολουθήσατε, εἶπεν ἡ κ. Δάνζ μειδιῶσα.
 — Βαρωνίς, ὁ ἄνθρωπος μόνον διὰ τῆς καρδίας εἶνε εὐ-
 τυχῆς.
 — Λέγετε ;
 — Ἐκτὸς τῶν συγκινήσεων τῆς καρδίας οὐδὲν ὑπάρχει
 γλυκύτερον ἐν τῷ κόσμῳ.
 — Ἄστειεύεσθε.
 — Σεῖς δὲν ἐλέγετε τοῦτο ἄλλοτε ;
 — Ναί, ἀλλά . . .
 — Ἔ, λοιπόν, τὸ ἐπαναλαμβάνω. Εἰπέτε μου ὅμως, βα-
 ρωνίς, μόνον ἡ ἀγαθοεργία σὰς ὀδηγεῖ ἐνταῦθα ;
 — Καὶ διὰ ποίαν ἄλλην αἰτίαν θὰ ἤρχομην ;
 — Ἐρυθριᾶτε.
 — Μοῦ λέγετε πράγματα τόσον παράδοξα.
 — Μοῦ ἐδῶκατε πρὸς τοῦτο τὴν ἄδειαν.
 — Μέχρι ὅμως ὀρίου τινός.
 — Τότε, δὲν λέγω πλέον τίποτε καὶ ἐν τούτοις . . .
 — Ἐν τούτοις ;
 — Θὰ σὰς ἔλεγον πράγματα τόσον ἐνδιαφέροντα.
 — Ἐπὶ τῆς καρδίας ;
 — Ναί.
 — Ἄφ' οὗ δὲν ἔχετε.
 — Ἀγαπᾶτε κανένα, κυρία ;
 — Κανένα.
 — Εἰς τί λοιπόν θὰ σὰς χρησιμεύσῃ ἡ καλλονή, ἡ νεότης
 καὶ ἡ καρδία σὰς ;
 — Θὰ ἀγαπήσω μόνον, ἐὰν μὲ ἀγαπήσουν.
 — Καὶ ἂν σὰς ἔλεγον, ὅτι σὰς ἀγαπῶ, βαρωνίς ;
 — Δὲν θὰ σὰς ἐπίστευον.
 — Τί πρέπει νὰ κάμω, ὅπως ἀποκτήσω τὸν ἔρωτά σας ;
 — Ἴππότη !
 — Διὰ τοὺς πτωχοὺς, διέκοψεν ὁ κ. Διλό διδων δευτέραν
 προσφορὰν.
 — Ἔχετε παράδοξον τρόπον ἀγαθοεργίας !
 — Τί πειράζει, ἀρκεῖ νὰ ὠφεληθῶσιν ἐξ αὐτοῦ οἱ πτω-
 χοί σας.
 — Ἐλέγετε λοιπόν ;
 — Βλέπετε, ὅτι ἐπανέρχεσθε ἀφ' ἑαυτῆς, κυρία. Ἐλεγον,
 ἐξηκολούθησεν ὁ ἱππότης, κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τῆς κ. Δάνζ,
 ἔλεγον, ὅτι, ἂν δὲν μὲ ἀγαπήσετε, δὲν γνωρίζω τί θὰ γείνω,
 ὅτι ὠνευροπόλησα μεθ' ὑμῶν τὸ θελκτικώτερον μέλλον, τὴν
 τελειότεραν εὐτυχίαν. Εἴσθε νέα, εἶμαι τοιοῦτος, εἴσθε ἐλευθέρᾳ
 καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ παρὰ νὰ μεταβάλω τὴν ἐλευθερίαν μου εἰς
 αἰωνίαν δουλείαν πρὸς χάριν σας. Πεισθῆτε, κυρία. Ἡ ζωὴ
 εἶνε τόσον βραχεῖα ! Ἔχμεν τὸ δικαίωμα νὰ χάνωμεν και-
 ρόν, ἀμφιβάλλοντες καὶ φοβούμενοι ; Ποίας ἐνδείξεις ἀφο-
 σιώσεως ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ ; Θέλετε τὴν ζωὴν μου ; Τί
 δῶρον κοινὸν καὶ τί εὐκολώτερον νὰ διδῆ τις τὴν ζωὴν του
 εἰς τὸ ἄτομον, ὅπερ ἀγαπᾶ ! Τὸ δῶρον τοῦτο ἐν τούτοις προ-
 σφέρουσι πάντες οἱ ἔρασταὶ εἰς ὑμῶν περιστάσεις. Μετα-
 χειρισθῆτέ με κατὰ τὴν φαντασίαν σας, δὲν θὰ βλέπω παρὰ
 διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σας, θὰ σκέπτομαι μόνον διὰ τοῦ πνεύ-
 ματός σας, θὰ εἶμαι δούλος, σκιά σας, τὸ εὐμάλακτον καὶ
 ὑπήκοον τοῦτο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πᾶσα γυνή, ὡς ὑμεῖς, θέλει
 νὰ ἔχῃ πλησίον της.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέχθησαν διὰ φωνῆς τόσον ἐνδομύχου, μετὰ
 φαινομενικῆς συγκινήσεως τόσον ἀπροσδοκῆτου, ὥστε ἐπὶ σι-
 γμῆν ἡ βαρωνίς ἐνόμισεν, ὅτι ὁ ἱππότης εἶχε παραφρονήσῃ.

— Σεῖς ἠμιλεῖτε μὲ τόσῃν περιπαθειᾷ ; τῷ εἶπεν.

— Ἐγὼ, βαρωνίς.

— Καὶ ἠμιλεῖτε εἰς ἐμέ ;

— Εἰς ὑμᾶς, ναί. Δὲν εἶνε οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους προετι-
 μάτε νὰ ἀκούετε ἀντ' ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἔλεγον ἄλλοτε ;

— Καὶ ἂν εἶχον τὴν ἀδυναμίαν νὰ σὰς πιστεύσω ;

— Ὡ! τότε θὰ ἦτο ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Ποῖος ;

Καὶ ταύτην τὴν φορὰν ἡ κ. Δάνζ ἐσκέφθη πράγματι, ὅτι
 ὁ ἱππότης δὲν ἦτο εἰς τὰ καλά του.

— Ὁ Ἰούλιος, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ κ. Διλό.

— Πῶς, ὁ Ἰούλιος ;

— Ναί, ἐκεῖνος σὰς ἠμιλεῖ δι' ἐμοῦ.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Ὁ Ἰούλιος σὰς ἀγαπᾷ, κυρία.

— Τίς σὰς τὸ εἶπεν ;

— Ὁ ἴδιος, ὅστις ἦλθε νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψίν
 σας καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ σὰς ἐξωμολογηθῇ τὸν
 ἔρωτά σου, σὰς τὸν ἐξωμολογήθην ἐγὼ ἀντὶ ἐκείνου.

Ἡ βαρωνίς ἠγέρθη ἐρυθριῶσα.

— Εἶνε ἀγένεια, κύριε.

— Ἐν ὀνόματι τῶν πτωχῶν, ἀκούσατέ με, κυρία.

Καὶ ὁ ἱππότης λαβὼν τὸ ὑπόλοιπον τῶν γραμματίων, ἀπὸ
 τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀντλήσῃ οἷς, τὰ ἔστειλε νὰ συναντήσῃσι τὰ
 πρῶτα.

Δάκρυ, ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς βαρωνίδος. Ὁ
 ἱππότης ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἵνα μὴ τὸ ἴδῃ.

— Ναί, εἶμαι λίαν ἄφρων, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Δάνζ,
 ἀλλ' ἡ τιμωρία θὰ ὑπερβῆ τὸ σφαλμα. Παρρησία ὕβρις πρὸς
 γυναῖκα, ἣτις δὲν σὰς ἔκαμε τίποτε, δὲν εἶνε πλέον ἔλλειψις
 καρδίας, εἶνε ἐνδείξεις σκληρότητος.

— Ἀκούσατέ με, κυρία, καὶ θὰ μὲ δικαιοῦσατε. Γνωρί-
 ζετε, ποῖος εἶμαι, σὰς τὸ εἶπον, ἡ διαγωγὴ μου παρὰ τῇ μαρ-
 κησίᾳ τὸ ἀπέδειξεν. Ἀναίσθητος πρὸς τὰ κοινὰ αἰσθήματα
 τῆς ἀνθρωπότητος, εἶμαι ἀνίκανος νὰ αἰσθανθῶ ἔρωτα. Ἐξ
 ὅλων τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα εἶδον, ἀφ' ὅτου εὐρίσκουμαι
 εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, εἴσθε ἡ μόνη, δι' ἣν ἠσθάνθην
 ἐντύπωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἐξαιρετικὴ θέσις μου δὲν θὰ ἡ-
 δύνατο νὰ δώσῃ τὴν ἀληθῆ σημασίαν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ,
 ἀντὶ νὰ σὰς προζενήσω λύπην, θὰ ἐδοκίμαζον νὰ σὰς ἀπαλ-
 λάξω τοιαύτης, ἐὰν τοῦτο ἐξηρτάτο ἀπὸ ἐμέ. Εἶνε τὸ μό-
 νον, ὅπερ δύναται νὰ μοῦ ζητήσῃσι. Ἀσιπὸν σὰς βλέπω ἀ-
 πειλουμένην ὑπὸ μεγάλου κινδύνου, κυρία.

— Ὑπὸ κινδύνου ;

— Κινδυνεύετε νὰ μὲ ἀγαπήσετε, βαρωνίς.

— Νὰ σὰς ἀγαπήσω !

— Ναί, τὸ ἐπαναλαμβάνω ἡ αἰτία, ἣτις σὰς ὠδήγησεν
 ἐδῶ δὲν δὲν ἐγκρίται εἰς μόνην τὴν ἀγαθοεργίαν. Μετὰ τὸ
 συμβᾶν ἐκεῖνο τῆς ἐπαύλειος σὰς ἦλθεν ἡ περιέργεια αὐτῆ,
 μεμιγμένη μετὰ πείσματος, τοῦ νὰ διασκεδάσετε θριαμβεύ-
 ουσά τοῦ ἄνευ καρδίας ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσιν ἱπ-
 πότην Διλό. Εἶνε τοῦτο διασκεδάσις διὰ μίαν γυναῖκα, ἣς
 ἡ ἰσχὺς εἶνε ἀναμφισβήτητος. Ἐπειτα, ὅτε θὰ ἡγάγετε τὸν

μικρὸν τοῦτον θρίαμβον, θὰ ἀφήνετε τὸν ἵππότην νὰ ἀπελπισθῇ ὀλίγον, πολὺ μάλιστα, ἂν εἶνε δυνατόν, οὕσα βεβαία, ὅτι θὰ ἐμένετε ἀδιάφορος εἰς τὰς παρακλήσεις του, ὅπως ἐκεῖνος ἔμεινεν ἀπαθὴς εἰς φιλόφροσύνας, αἵτινες σκοπὸν εἶχον νὰ κερδίσωσιν ἐν στοίχημα. Ἐπαίζετε κινδυνῶδες παιγνίδιον, κυρία, ἀποδυσμένη εἰς ἀγῶνα, ἐν τῷ ὅποιῳ πάντοτε θὰ ἐθριάμβευον καὶ ἐν τῷ ὅποιῳ ἡ καρδία σας, τεθείσα μεταξύ τοῦ ἐγωϊσμοῦ ὑμῶν καὶ τῆς ἀδιαφορίας μου, ἔπεσε τέλος δούλη τῆς φαντασίας μου. Εὐτυχῶς σὰς ἐξήγαγον τῆς ἀπάτης καὶ ἐπειδὴ ἔρχεσθε ἐνταῦθα νὰ ζητήσετε ἐκφράσεις φιλοσοφίας καὶ ἀφροσιώσεως, σὰς ὠμίλησα ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἀγαπᾷ. Ἴδου ὑμεῖς τώρα, κυρία, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ καρδία σας ἔχει ἐνδιαφέρον νὰ ἀκολουθήσῃ. Ὁ Ἰούλιος σὰς ἀγαπᾷ, προσπαθήσατε νὰ τὸν ἀγαπήσετε καὶ ἂν ἡ καρδία ὑμῶν ἔχει πράγματι ἀκόμη εὐτυχεῖς στιγμὰς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐπωφελήθητε αὐτῶν ἀμφοτέρω, ἀρᾶν τόσον ἀξίζετε.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ἵππότη, διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ λαμβάνετε διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν μου καὶ διὰ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεσθε, ἵνα μὲ πείσετε περὶ αὐτοῦ. Τοῦτο μὲ κολακεῖ τόσῳ περισσότερον, καθόσον δὲν ἐκάμετε βεβαίως δι' ἄλλον ὅ,τι κάμνετε τώρα δι' ἐμέ. Ἀληθῶς ἠθέλησα νὰ θριαμβεύσω τῆς ἀδιαφορίας σας ἐνεκεν ληθλείσης ἀποφάσεως καὶ ὄχι δι' ἀπλὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ἐγωϊσμοῦ μου. Ἄνευ ὑπερηφανίας νομίζω ἐμαυτὴν ἀνωτέραν τοιοῦτου εἶδους μικροφιλοτιμιῶν. Εἶνε ἴδιον τῶν γυναικῶν νὰ παλαιώσιν ἀγῶνας, ὅπως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἤρχόμην νὰ παλαιώσω ἐνταῦθα. Ἄλλ' ἐγὼ εἶχον λόγον σπουδαῖον ἠθέλον νὰ κταρρίψω τὸν σκεπτικισμόν σας καὶ νὰ ἐπαναστρέψω πρὸς ἐμέ τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν προσεπάθουν νὰ σὰς κάμω νὰ γνωρίσετε. Θὰ ὀνομάσετε τοῦτο ἐγωϊσμόν, ἔστω! Θὰ σὰς εἶπω μόνον, ὅτι τὸ αἰσθημα, ὅπερ ἐδοκίμασα δι' ὑμᾶς, εἶνε ὑψηλότερον, εὐγενέστερον. Εἶνε τὸ αἰσθημα, ὅπερ ἐμπνεύσει πάντοτε εἰς γυναῖκα μέγα θάρρος, ὅπως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδείξετε, ἡ ἐπικοινωνία εὐφυῆς ὑψηλῆς, ὅπως ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν κέκτησθε, ὅταν μάλιστα τὸ θάρρος τοῦτο θὰ προήρχετο μόνον ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς καρδίας, ὅταν μάλιστα ἡ ἀγγίνοια αὕτη θὰ ἐφηρμόζετο εἰς σοφίσματα μισανθρωπικά. Δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Μοντιῦ, δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτέ, δὲν ὑπόπτειον ὅτι μὲ ἀγαπᾷ. Ὡς πρὸς ὑμᾶς, ἵππότη, ἡμέραν τινὰ θὰ μεταβάλετε γνώμην, διότι εἴσθε νέος καὶ δὲν θὰ διακηρήσετε αἰωνίως τὴν ἀπάθειαν ταύτην. Ἡ ψυχὴ ἔχει τὰς ἐποχὰς τῆς καὶ δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀπογεγυμνωμένη καὶ ἔρημος πρὶν ἢ ἀνήσῃ πρότερον· οὐδὲν δύναται νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖ ὅπου οὐδὲν ἔζησε. Θὰ ἀγαπήσετε, τὸ ἐλπίζω, σὰς τὸ εὐχομαι, πρέπει. Εἴθε ἡ γυνή, ἣτις θὰ κατορθώσῃ τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς μεταβολῆς, νὰ εἶνε ἀξία ἀγάπης καὶ νὰ μὴ σὰς κάμῃ νὰ ὑποφέρετε τὴν θλιψὴν τῆς ἀδιαφορίας. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τοὺς πτωχοὺς μου, αἵτινες θὰ ὠφελῶσιν ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης. Χαίρετε, ἵππότη, καὶ εὐτυχεῖτε ὑπὸ τὴν ἐννοίαν τὴν ὁποίαν ἐννοεῖτε τὴν εὐτυχίαν.

Πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν ὁ κ. Διλό νὰ ἀποκριθῇ, ἡ κ. Δάνζ εἶχε καταλίπῃ τὴν οἰκίαν.

Δύο ὥρας, μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ὁ ἵππότης ἐκάθητο σύννευς πρὸ τῆς πυρᾶς. Αἱ λέξεις, ἃς εἶχεν ἀκουσθῆ, ἐβόμβουν περὶ τῆς κεφαλῆς του. Εὗρισκε νέας σκέψεις εἰς τοὺς νέους ἐκείνους λόγους, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ἐντυπωθῇ καὶ

νὰ τὰς ἀναλύσῃ τελείως. Τῷ ἔλειπεν ἡ ἀγγίνοια ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ καρδία δύναται νὰ παράσχῃ.

Ὁ κ. Διλό ἐξῆλθε, θὰ ἔλεγέ τις, διότι εἶχεν ἀνάγκην ἐνασχολήσεως. Ἐπεσκέφθη τὸν Ἰούλιον, εἰς δὲν ἐκεῖνος σκεπτικιστῆς δὲν ἔσχε τὸ θάρρος νὰ εἶπῃ, ὅτι ἡ κ. Δάνζ δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ· πορευόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαλεντίνου ἐξήτει καθ' ὅσον λέξεις καταλλήλους, ἵνα τὸν παρηγορήσῃ ὀλίγον.

Πόσον ἐξεπλάγη ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις δι' οὐδὲν ἐξεπλήσσετο, ὅτε εἰσελθὼν εἰς τὸν ἀντιθαλαμὸν τοῦ Βαλεντίνου ἤκουσεν ἄσματα, γέλωτας καὶ κρούσεις ποτηρίων.

— Δὲν κατοικεῖ πλέον ἐδῶ ὁ κ. Βαλεντίνος; ἠρώτησε τὸν θαλαμηπόλον.

— Ναί, κύριε.

— Ποῖος λοιπὸν κάμνει τὸν θόρυβον αὐτόν;

— Ἐκεῖνος μετὰ τῶν φίλων του.

— Δὲν ἦτο λοιπὸν δυστυχῆς καὶ τεθλιμμένος;

— Ναί, κύριε, γθές.

— Χθές, ἐπανάλαβεν ὁ ἵππότης παρατηρῶν τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τῷ ἀπεκρίθη οὕτω καὶ τοῦ ὁποίου ἡ τελευταία λέξις περιεῖχεν ὀλόκληρον βιβλιοθήκην φιλοσοφίας. Τί εἶνε λοιπὸν ἡ θλιψίς, ὅταν ἀποθνήσκῃ μετὰ τῆς χθές καὶ τῆς σήμερον; Καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Ὁ κ. ἵππότης δὲν θὰ εἰσέλθῃ; εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

— Ὅχι, διότι δὲν εἶμαι ἀρκετὰ εὐθυμὸς διὰ τὴν θλιψὴν τοῦ κυρίου σου.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐν τῇ ἀπεριγράπτῳ καταστάσει, ἐν ἣ εὗρισκετο, ἡ ἐρήμωσις τῷ ἐφάνη λίαν ἀρεστή.

Ἦρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Μέρους τῆς νυκτὸς παρῆλθεν οὕτως ἐν τῇ σιωπῇ σκέψεως, ἧς ἡ αἰτία καὶ ὁ σκοπὸς προσήγγιζον ὁρατὰ καὶ ψηλαφητὰ καὶ ἀπεμακρύνοντο πάλιν, ὅπως αἱ φαντασμαγορικὰ ἐκείναι ὀπτασίαι, δι' ὧν διασκεδάζουσι τὰ παιδία.

Τὴν ἐπομένην ἀπὸ τῆς χραυγῆς εἶχεν ἐγερθῆ ἐκεῖνος, ὅστις ἐκοιμᾶτο μέχρι τῆς δεκάτης, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἀνέτελλε λαμπρὸς ἐν διαυγεῖ οὐρανῷ, κατέβη εἰς τὸν κῆπον, ἵνα ἀναπνεύσῃ τὴν πρωϊνὴν αὔραν. Ἐκάμε δύο ἢ τρεῖς γύρους, ἀποφεύγων νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος, ἐν τῷ ὅποιῳ ἦτο τεθαμμένη ἡ καρδία του. Ἠσθάνετο, ὅτι πράγμα τι τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἡ ἐρήμωσις τοῦ χειμῶνος ἐξηκολούθει. Ὁ κ. Διλό ἐκάθησεν ἐπὶ θρανίου ἀφήσας τὰ βλέμματά του νὰ πλανῶνται κατὰ τύχην περὶ αὐτοῦ. Ἡ τύχη γνωρίζει, τί κάμνει καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἵππότη, ἀφ' οὗ περιεστράφησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, προσηλώθησαν αἴφνης μετὰ τῶν δένδρων, ἅτινα ἐσχημάτιζον ὡσεὶ κιγκλίδα πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ χλόης πρασίνης, ἀναφουμένης μόνον τὴν ἀνοιξιν, διέκρινεν ἄνθη ἐρυθρὰ καὶ λευκά, ἀνοίξαντα τὴν προτερσίαν καὶ ἑλαφρῶς κινούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

— Εἶνε περίεργον, ἐψιθύρισεν ὁ κ. Διλό, καὶ ἐβόασε πρὸς τὰ ἄνθη.

Εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἦσαν τὰ ἄνθη, τὸ ἔδαφος εἶχεν ἀνακινηθῆ ἐν μιᾷ λέξει τὰ ἄνθη ταῦτα ἐφύσησαν ἄνωθεν τοῦ ἀργυροῦ κιβωτίου, τὸ ὁποῖον περιεῖχε τὴν καρδίαν τοῦ ἵππότη, καὶ ὅτε ἐπλήσιασε, πτηνὸν ἤρξατο ἔξω χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὴν παρουσίαν του.

Ὁ ἵππότης ἐνόμισεν ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ὠνειρεύετο· δὲν ἐπι-

στευεν ὅ,τι εἶδε καὶ ὅ,τι ἤκουσεν ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ παρετήρησεν ἐκ νέου.

Τὰ ἄνθη ἦσαν πάντοτε ἐκεῖ καὶ ἦσαν τὰ μόνα τοῦ κήπου Ὁ κ. Διλό πλησιάζοντας διέκρινεν ἐπὶ τῶν ἀνθῶν τούτων σταγόνα δρόσου ἀπαστράπτουσαν ὡς ἀδάμας. Διατί ἡ σταγὼν αὕτη τοῦ ὕδατος τῷ ἀνεπόλησε τὸ δάκρυον ἐκεῖνο, ὅπερ εἶδε τὴν προτεραιάν περιρραῖον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς βαρωνίδος; Δὲν θὰ δυναθῶμεν νὰ ἀπαντήσωμεν γνωρίζομεν μόνον, ὅτι ὁ κ. Διλό ἐδρέψεν ἐν πρὸς ἐν τὰ ἄνθη ταῦτα μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προσοχῆς καὶ φροντίδος, ὅπως μὴ ἀπολέσῃσι μὴδὲν μῆτε ἐκ τοῦ ἀρώματος μῆτε ἐκ τῆς λαμπρότητός των καὶ τὰ ἀπέστειλεν ἐντὸς μικροῦ κιβωτίου εἰς τὴν κ. Δανζ, λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Πτωχὴ γυνὴ! Σοὶ ἀνήκουν.

Ἡ βαρωνὶς ἀπήντησεν:

« Ἐλθετε ἀμέσως νὰ με ἴδῃτε καὶ νὰ μοῦ ἐξηγήσητε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν μοὶ ἐστείλετε τὸ ἐνθύμιον ἐκεῖνο. Φοβοῦμαι, μήπως ἀπατηθῶ, ἐάν πιστεύσω εἰς ὅ,τι μοὶ λέγει ἡ καρδιά μου. »

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ κ. Διλό εὐρίσκειτο παρὰ τῇ βαρωνίδι.

— Σεῖς μοὶ ἐστείλετε τὰ ἄνθη ταῦτα;

— Ναί, βαρωνίς.

— Καὶ διατί;

— Διότι σεῖς τὰ ἐκάμετε νὰ ἀναφυῶσιν.

— Πῶς τοῦτο;

— Μὲ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους μοῦ εἶπετε χθές, μὲ ἐν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἐχῦσατε.

Ἡ βαρωνὶς ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς.

— Βλέπετε, ὅτι δυνατὰ νὰ βλαστήσῃ τι εἰς τὴν μᾶλλον ἀπομεμονωμένην καρδίαν, τὴν μᾶλλον ξηράν, τὴν μᾶλλον τεθαμμένην. Τὰ ἄνθη ταῦτα, ἀναφυέντα οὕτως, εἶνε τὸ ὄρατόν ἐμβλημα τῆς εὐτυχίας, εἰς ἣν ἡ καρδιά σας δυνατὰ νὰ ἀνθήσῃ ἀκόμη. Ἐμπρός, θάρρος, ἰππότα, εἶθε νέος. Διὰ παρελθούσαν θλίψιν πρέπει νὰ ἐνταφιάσετε τὴν νεότητά σας; Ὑπάρχει εὐτυχία ἐν τῇ ζωῇ, ἐπανελαβετε τὴν καρδίαν σας, πεισθῆτε, ἀγαπήσετε, θὰ εἶθε εὐτυχής, σας τὸ λέγω ἐγώ, τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ, τὸ θέλετε; Ἀπὸ τῆς χθῆς εἶθε ἄλλος ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ κλαύσετε νὰ γελάσετε, νὰ ὑπομείνετε καὶ νὰ εὐτυχῆσετε, ὅπως πάντες, οἵτινες σας ἐνοοοῦσιν τέλος ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ζῆσητε ἐντὸς τῶν ἀνθρωπίνων ὄρων, διότι ἠθελήσαμεν νὰ ἀπομακρυνθῶμεν καὶ ταχέως ἢ ἀργὰ ὁ θεὸς θὰ μᾶς τιμωρήσῃ. Ἴδωμεν, φίλε μου, πιστεύσατέ με, ποῖον συμφέρον ἔχω νὰ σας ἀπατῶ; Τί πρέπει νὰ σας εἶπω περισσότερο; Σας ἀγαπῶ! Δὲν εἶγε τοῦτο ἀρκετόν; Ἐπαναλάβετε τὴν καρδίαν σας καὶ θὰ ἴδῃτε, πόσον ἡ γλυκεῖα λέξις «ἀγαπῶ» θὰ σας καταστήσῃ εὐτυχῆ, διότι εἶμαι νέος, διότι εἶμαι ὠραῖος, διότι σας ἀγαπῶ πραγματικῶς.

Ὁ ἰππότης ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἡ βαρωνὶς διέθετεν ἤδη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς θελησεώς του.

— Δὲν ἀρκεῖ ὅτι ἐδρέψατε τὰ ἄνθη, τῷ εἶπε, πρέπει νὰ ἐπανακτήσετε τὴν καρδίαν σας. Πηγαίνετε, θὰ σας ἀναμείνω ἐδῶ, προσευχομένη. Ἐπανελάθετε νὰ μοῦ εἴπητε ὅτι μὲ ἀγαπάτε καὶ τὸ μέλλον θὰ μᾶς ἀνήκῃ διὰ παντός.

Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσταλμένους, συγκεκινημένους, ὅμοιος πρὸς μηχανὴν ὁ ἰππότης κατέλιπε τὴν οἰκίαν τῆς βαρωνίδος καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἰδικήν του. Φθάσας εἰς τὸν κήπον,

ἐνθα διέταξε νὰ τὸν ἀφήσωσι μόνον, ἤρχισε νὰ ἀνσκαλεῖται διὰ τῶν χειρῶν τὸ ἔδαφος μέχρις ὅτου οἱ ἔνυχες του συνήντησαν τὸ κιβώτιον. Ἐπειτα τὸ ἔλαβε, τὸ ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ τὸ ἐξήτασεν ἐπὶ πολὺ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Τέλος ἀφῆρεσε τὸ πῶμα καὶ ἀνοίξας διὰ τῶν πυρετωδῶν χειρῶν των τὸ στῆθος, ἐβύθισεν ἐντὸς τὴν καρδίαν του, κραυγάζων:

— Ἐπανελθε, ἀφοῦ ἐκεῖνη τὸ θέλει.

Ὁ κλονισμὸς ὑπῆρξε παράδοξος καὶ μάλιστα ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ πιέσῃ ἐντὸς τῶν χειρῶν τὸ στῆθος του, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν καρδίαν νὰ πηδήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ στιγμὴν τῷ ἐφάνη, ὅτι τὸ πᾶν μετεβάλλετο. ἤρχισε νὰ γελά γέλωτα νευρικόν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν ἀφθόνων δακρῶν ἄτινα ἔρρεον ὡς ὕδωρ ἐκ πηγῆς. Ἐνόμισεν ὅτι ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ. Ἦνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐκάλεσε τὸν ὑπρέτην, ὅστις ἐδραμεν ἀμέσως.

— Τί συμβαίνει εἰς τὸν κύριον ἰππότην; ἠρώτησεν οὗτος βλέπων τὴν κατάστασιν τοῦ κυρίου του.

— Τίποτε ἄλλο παρ' ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχής! Δὲν τὸ ὁμολογεῖς καὶ σύ;

— Ναί, ἰππότα.

— Μὲ ἀγαπᾶς;

— Ὁ κύριος ἰππότης γνωρίζει τοῦτο καλῶς.

— Ἐχω τώρα ἀνάγκην νὰ μὲ ἀγαπήσουν, διότι ἐγὼ ἀγαπῶ ὅλον τὸν κόσμον, εἶπεν ἀναπνεύσας ὀλίγον ὁ κ. Διλό.

Καὶ λαμβάνων τὸν ὑπρέτην εἰς τοὺς βραχιόνάς του τὸν ἐνηγκαλίσθη δι' ὅλων τῶν δυνάμεων.

— Ἀχ! πόσον εἶνε γλυκὺς ὁ ἐναγκαλισμὸς! ἐκραύγασεν.

— Ἀλλά, κύριε, ἐχάσατε τὸ λογικόν!

— Ὅχι, ἐπανεῦρον τὴν καρδίαν μου.

Καὶ ὁ ἰππότης κατέλιπε τὸ δωμάτιόν του τραχάδην ἀκολουθῶν τὴν ὁδόν, ἣτις ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς βαρωνίδος. Ὁ ὑπρέτης μὴ ἐννοῶν τίποτε καὶ ὑποπτεύων, ὅτι συμβαίνει δυστύχημά τι, ἐδραμε κατόπιν του ἄλλ' ὅσον καλῶς καὶ ἂν ἔτρεχεν, ὁ κύριός του ἔτρεχε ταχύτερον.

Φθάσας εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς βαρωνίδος ὁ ἡμέτερος ἦρως συνήντησε συνάθροισιν ἀνησυχῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐκώλυον τὴν ὁδόν. Μέσῳ τοῦ πλήθους ὄχημα εἶχε σταματήσῃ καὶ δύο φωναὶ ὑπερεῖχον τοῦ γενικοῦ θορύβου.

— Εἶνε σφάλμα σου! ἔλεγε φωνὴ γυναικὸς γραίας συγκεκινημένης.

— Ἐπρεπε νὰ τὸν εἶχετε πλησίον σας, ἀπῆντα ἡ φωνὴ τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Τί πρέχει; ἠρώτησεν ὁ ἰππότης μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Τὸ κτῆνος τοῦτο ἔθραυσε τὸν πόδα τοῦ σκύλου μου, ἀπῆντησεν ἡ γηραιὰ γυνὴ καὶ ταυτόχρονα ἐδείκνυεν εἰς τὸν κ. Διλό τὸν σκύλον τῆς, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας οὐρλιάζοντα παρὰ τὰς θωπέας, ἃς τῷ ἐκαμμεν.

Ὁ πούς τοῦ ζώου ἐκρέματο καθημαγμένως.

Εἰς τὴν θέαν ταύτην ὁ ἰππότης ὠχρίασεν, ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ὕπιος. Εἶχε λιποθυμήσῃ. Ὁ ὑπρέτης του ἐπρόλαβε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ καθ' ἣν στιγμὴν ἔπιπτε, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν ἀναίσθητον.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῶν περιπλόων τούτων ἡ Μάχη καὶ ἡ βόρειος θάλασσα ἀπέβηνον πλέον ἀπροσπέλαστοι εἰς αὐτόν χωρὶς ν' ἀποπειραθῆ πάλην ἀδύνατον ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν καὶ εἰς τὰς Ἰνδικὰς θαλάσσας ὅπου ἤλπιζε νὰ εὕρῃ μεγάλα πλοῖα τῆς ὀλλανδικῆς ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν.

Καὶ δὲν ἠπατήθη κατὰ τοῦτο, καθόσον πρῶϊαν τινὰ ὁ σκοπὸς ἀνήγγειλεν ὅτι δύο πλοῖα ἔπλεον ὑπηνέμως.

Ἡ «Χλωρίνη» ἔπλευσε τότε πρὸς αὐτὰ καὶ ἀφού τὰ ἔφθασεν, ἤρχισεν ἀμέσως ἡ μάχη. Τὰ πλοῖα ταῦτα ἦσαν ὀλλανδικὰ καὶ μεγάλα, ὧν τὸ μικρότερον ἔφερον εἴκοσι καὶ ὀκτώ τηλεβόλα. Ἡ μάχη ἀρχαμένη τῇ ὀγδόῃ πρωϊνῇ ὥρᾳ ἐξηκολούθει κρατερὰ μέχρι τῆς μεσημβρίας· τὸ ἀδυνατώτερον τῶν δύο πλοίων κωνοισβοληθὲν κατὰ τὴν πρύμναν ἀπώλεσε τὴν μεγάλην αὐτοῦ κεραίαν, τὸ πηδάλιον καὶ τὸν ἀρτέμονα, καὶ σχεδὸν ἦτο ἐκτός μάχης, τὸ ἄλλο ὅμως ὀλίγον κηθὸν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ ἐπὶ πολὺ.

Ἡ μάχη ἀπὸ τῆς δεκάτης ὥρας δὲν ἐμετριάσθη διόλου, ἀλλ' ἡ νέα «Χλωρίνη» δὲν ἦτο εὐτυχεστέρα τῆς ἀρχαίας, καθόσον ὀλίγα μόνον ἀπελείποντο σφαῖραι καὶ αὐταὶ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ πολεμοφόδια ἔμελλον μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐξαντληθῶσι τέλειον.

Ἐξ ἄλλου δὲ ὡς ἐκ τῶν πολλῶν βλαβῶν, ἃς ὑπέστη, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσυρθῆ· οἱ ἰστοὶ ἦσαν βεβλαμμένοι, διάτρητα δὲ τὰ ἰστία καὶ τὰ σχοινία κεκομμένα.

Ἐκ παντός λοιπὸν τρόπου ἔπρεπε ν' ἀποσπᾶσθαι τὴν νικην. ἔπρεπε νὰ νικήσῃ ἢ ν' ἀπολεσθῆ, ἐν δὲ τῇ κρισιμωτάτῃ ταύτῃ θέσει, ἣτις οὐδὲ κἂν νὰ σκεφθῆ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν Πομπόννην, τὸ θάρρος δὲν ἀπέλειπεν αὐτόν· ἐνόει ὅτι ἐν μόνον εἶχε νὰ πράξῃ, ὅτι ἐν τῷ ὑπελείπετο ἔσχατον μέσον, ν' ἀποπειραθῆ ἔροδον· ὅθεν προχωρεῖ ἐν ἀδιαφορίᾳ ἡ «Χλωρίνη» κατακυροβλουμένη, αἱ ἀρπάγαι ρίπτονται, καὶ ὁμοίᾳ πρὸς ζῶντα πολυπόδα προσκολλᾶται εἰς τὸν ἐπίφοβον καὶ κολοσσαῖον αὐτῆς ἐχθρόν, καὶ μετὰ μικρὸν τὰ δύο πληρώματα συμπλέκονται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ὀλλανδικοῦ πλοίου.

Ἡ μάχη ὑπῆρξε κρατερὰ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ τόλμη κατέβαλε τὸν ἀριθμόν, οἱ Γάλλοι ἐνίκησαν καὶ τῇ φορᾷ ταύτῃ.

Ἡ λεία συνίστατο εἰς πλοῖον ἐκ 46 τηλεβόλων ἐρχόμενον ἐκ Βατανίας μὲ φορτίον πολυτίμων λίθων καὶ θαυμαστῶν ἀντικειμένων, παντός εἶδους, ἀξίας πολλῶν ἑκατομμυρίων.

Πανταχοῦ τοῦ καταστρώματος κατέκειντο νεκροὶ καὶ πᾶσα ἀντίστασις εἶχεν ἐκλίπει, ἀλλ' ἐν τοῖς τηλεβολοστασίαις τοῦ πλοίου ἐμάχοντο εἰσέτι κρατερώτατα, ὁ δὲ Πομπόννης θελήσας νὰ καταπαύσῃ τὸ πῦρ ὁρμᾷ πρὸς τὴν καταπακτὴν τοῦ καταστρώματος καὶ βλέπει ἐν μέσῳ τοῦ καπνοῦ πολλοὺς ἀνδρας ὑπερασπίζοντας μίαν θύραν· ἐπαλλήλως πίπτουσι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ πίπτουσι πάντες μέχρι τοῦ ἐσχάτου,

ὁ δὲ Πομπόννης εἶδε τότε, τοῦ καπνοῦ διαλυθέντος, ὅτι οἱ μαχόμενοι ἐκεῖνοι ἀνδρες ἔφερον στολὴν τῶν παρὰ τὰ ἀρχαῖα παράλια κατοίκων.

Διὰ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τοῦ αἰμάσσοντος ἔτι πελέκειός του διασχίζει τὰς σανίδας μιᾶς θύρας, ταύτης δ' ἀνοίγεισθαι ὁ μεμαυρισμένος ὑπὸ τῆς πυρίτιδος καὶ τετραυματισμένος ἐπὶ τοῦ προσώπου διὰ κτυπήματος σπαθῆς καὶ διὰ σφαίρας ἐπὶ τοῦ ὄμου καταδρομεὺς ἴσταται κατάπληκτος ἐναντι ἐρασμίου πλάσματος, ἐναντι κόρης ἀπαραιμίλλου καλλονῆς, ἣτις κατέκειτο ἐπὶ κλίνης ἀναίσθητος.

Οὐδέποτε ὁ Πομπόννης ὠνειρεύθη τελειότερον καλλονῆς τύπον· ὁ Γκυ δὲ Βριακ, κόμης τοῦ Κερμόρ, τούτέστι Πομπόννης, δὲν ἔλαθε καιρὸν ἕως τότε νὰ σκεφθῆ περὶ ἔρωτος, καὶ οὐδέποτε διετάραξαν τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὁσάκις ἀπέβαινεν εἰς τὴν ξηρὰν τὰ ὄργια, εἰς ἃ συνήθως οἱ καταδρομεῖς, οἱ πειραταὶ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἀπλοῖ ναῦται παραδίδονται ὁσάκις ἔχουσι τὰ θυλακία αὐτῶν πλήρη χρυσοῦ, ἀλλ' ἐνώπιον νεάνιδος, ἐνώπιον νεαρῆς γυναικός, περιῆλθεν αἴφνης εἰς ἦν ἀμηχανίαν θὰ περιήρχετο καὶ ἀφελῆς καὶ ἀδέξιος ἔφηβος.

Ἄμα εἶδε τὸ σῶμα ἐκεῖνο ἀδρανές, ἔστη ἐκπληκτός· ἡ ναυτικὴ ἀξίνη του αὐτομάτως ἐρρίφθη μακρὰν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ παραμερίσας διὰ τοῦ ποδὸς τοὺς νεκροὺς τῶν ἀνθρώπων, οὖς ἐφόνευσεν, ἴστατο ἐκεῖ ἐν ἀβεβαιοτάτῃ καὶ θάμβει ἀμηχανῶν περὶ τοῦ πρακτέου καὶ ἀποδοτῶν τὴν ἰσχύον ἄμα καὶ τὸ θάρρος, τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς προσηλῶν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης, εἰς ἦν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἄκων παρέδωκεν ἡδὴ ἑαυτόν.

Ἡ νεανὶς καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἦτο ὠραιστάτη, μὲ τοὺς βροστρυχοὺς τῆς μακρῆς μελαίνης αὐτῆς κόμης περιελιγμένους ὁμοειδῶς εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τοὺς λευκοὺς καὶ ἀποστιλβόντας ἀνά μέσον τῶν κοραλίνων συνήθως, ἀλλὰ νῦν ὠχρῶν, χειλέων τῆς ὀδόντας, καὶ ἀδύνατον ἦτο νὰ ἔχῃ τις ἐνώπιόν του ἐπαγωγότερον πλάσμα τῆς ἐρασμίας Δαίας.

Ἡ ὠραία Δαία ἦτο θυγάτηρ τοῦ πρωθιερέως τῆς Μασακῆς, πορευομένη εἰς τὴν παγγόδαν τῆς Γιάργρενατ χάριν προσκυνήματος, καὶ προσκομίζουσα ὡς θυσίαν τῇ αἰμοδόρῳ θεότητι Κάλι ἀπειράριθμα πλοῦτη.

Ἄλλ' οἱ ἐν τοῖς κιβωτίαις τοῦ κυριευθέντος πλοίου εὐρισκόμεναι ἀδάμαντες καὶ λοιποὶ πολυτίμοι λίθοι οὐδὲν ἐσήμαινον ἀπέναντι τοῦ ἀπαραιμίλλου ἐκεῖνου ἐμφύχου ἀδάμαντος, καταδεδικασμένου, ἀτυχῶς, νὰ γένηται λεία τῶν φιληδόνων καὶ κυανῶν βόνσων (ιερέων) τῆς φοβερᾶς Κάλι.

Οἱ ἀνδρες, οὖς ὁ Πομπόννης ἐφόνευσε διὰ τοῦ πελέκειος, ἦσαν Ἰνδοὶ φύλακες τῆς Δαίας, πάντες δ' ἐφρονεύθησαν πλὴν ἐνός, ὅστις ἐνῶ ἔρρεγγεν ἐσχάτην καταβλῶν ἐνέργειαν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ του, ἐσύρθη μέχρις αὐτοῦ καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὴν κνήμην του διὰ τῶν χλωροχρῶν βραχιόνων του, ἐδῆξεν αὐτὴν

ἰσχυρῶς· οἱ ὀδόντες του ἐνεπήγησαν εἰς τὴν σάρκα, ὁ δὲ Πομπόννης, συνελθὼν ἐκ τῆς ἐκτάσεως, συνέτριψε τὸ κρανίον τοῦ Ἰνδοῦ διὰ τοῦ ναυτικοῦ ὑποδήματός του.

Τότε συνῆλθε καὶ ἡ Δαία ἐκ τοῦ γενομένου κατὰ τὴν παλιν ἐκείνην θορύβου καὶ αἰδημόνως ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἵνα καλύψῃ αὐτό, ἐντρομος δ' ἦεν ἱκετευτικῶς ἐπὶ τοῦ νικητοῦ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλ' ὁ Πομπόννης δὲν ἦτο πλέον ἐπικίνδυνος, μὴ ἀνήκων εἰς ἑαυτόν, ἀλλ' εἰς τὴν ὠραίαν Δαίαν, πρὸς ἣν γονυπετήσας καὶ τὰς χεῖρας ἐνώσας :

— Μὴ φοβεῖσθαι τίποτε, εἶπέ, μὴ τρέμης¹... διότι δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε.

Ἄν καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ πρωθιερέως τῆς Μασκάτης δὲν ἐνόει ποσῶς τὴν γαλλικὴν, δι' ἐτέρας τινὸς ὅμως γλώσσης, κοσμοπολιτιστικωτάτης, τῆς τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειρῶν νομιῶν, διὰ τῆς γλώσσης τοῦ ἔρωτος, ἐνόησεν ἄριστα τὸ ὑπὸ τοῦ Πομπόννη ρηθὲν καὶ θαυμάσιον ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἐμεῖδίασε πρὸς τὸς νικητὴν, πολλῶ ὠραιοτέρᾳ γενομένη μάλιστα δι' αὐτοῦ.

Τὸ μεῖδιμα ἐκείνο ἦν ὑπόσχεσις πάσης χαρμονῆς καὶ ἐρωτικῆς μέθης καὶ διήνοιγε τὴν θύραν τοῦ μεθυστικοῦ παραδείσου τοῦ Βούδα, καθόσον καὶ ὁ Βριάκ ἦν ὡσαύτως ὠραῖος· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἔλαμπον ὡς πολύτιμος ἀνθράξ ἐν μέσῳ τοῦ μεμαυρισμένου ὑπὸ τῆς πυρίτιδος τῆς μάχης προσώπου του καὶ τὸ ὄλον παράστημά του ἐπέφαιεν αὐτόν ὡς τύπον ὠραιότητος, ἰσχύος καὶ νίκης.

Καὶ ἡ Δαία δὲ ἐλησμόνει τὰ πάντα, καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς, πρωθιερέα τῆς Μασκάτης, πρὸς ὃν ἄλλως δὲν ἠσθάνετο πολὺ υἱικὸν φίλτρον, σπανίως βλέπουσα αὐτόν, καὶ τὴν θεὰν Κάλι, ἣν, ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἐλάτρευε περιωρισμένως· μάλιστα δ' ἐλησμόνει καὶ τοὺς ὑπεραμυνομένους αὐτῆς καὶ ὑπὲρ αὐτῆς φονευθέντας θεράποντας, ὧν τὸ εἶσθε ἀχνίζον αἶμα σχεδὸν ἤγγιζε τοὺς ἐντὸς εὐρέων ἐμβάδων ἀναπαυομένους γυμνοὺς αὐτῆς πόδας.

Ἀλλὰ δυνάμεθα ἄρα γε νὰ ἐκπλαγῶμεν ἐπὶ τῇ ὄλως γυναικείᾳ ταύτῃ λησμοσύνῃ; μὴπως ἰσχυρὸς δὲν ὑπερνικᾷ πᾶν τὸ ἐπιπροσθῶν αὐτῷ;

Βεβαίως οὐχί, ἀφοῦ οὐδεὶς ἐκπλήσσειται βλέπων τὴν Χιμένην ριπτομένην εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σίδου, ἐνῷ ἀχνίζει εἰσέτι ἐπ' αὐτοῦ τὸ αἶμα τοῦ πατρὸς τῆς ἀπανθρώπου ταύτης κόρης, ἣτις καὶ θὰ συνεζευγνύετο αὐτόν παραχρῆμα ἂν τὸ ἐπέτρεπεν ὁ βασιλεὺς καὶ μὴ ἐθρόνουνεν ἐκ λόγων εὐπρεπειᾶς τὸν γάμον ἐπὶ ἔτος.

Ὁ Πομπόννης ὠμίλησε καὶ πάλιν πρὸς τὴν ὠραίαν Δαίαν καὶ ἐπέισθη νῦν ὅτι ἠγνοεῖ τέλει τὴν γαλλικὴν· ἐπειδὴ ὅμως ἡ Δαία ἐνόει ἀρκούντως τὴν ἀγγλικὴν, ἦν αὐτὸς ὠμίλει ὡς τὴν μητρικὴν του γλώσσαν, τῷ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μείνῃ μόνη, αἰσθανομένη τὴν ἀνάγκην, κατόπιν τούτων συγκινήσεων, νὰ συγκεντρώσῃ εἰς ἑαυτὴν πάσας τὰς δυνάμεις τῆς, ἐφ' ᾧ δὲν ἦτο τὸ παράπαν ἀξία κατακρίσεως, καὶ ἐκείνος ὡς ἀληθῆς ἱππότης προσεκλίνατο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ταύτης.

— Τὰς ἐπιθυμίας σας θεωρῶ ὡς διαταγὰς, ἀπεκρίθη, καὶ θὰ ἔλθω πλησίον σας ὅταν μοὶ κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ προσκαλέσετε. Διατάξατε, εἶθε κυρία ἐνταῦθα...

Καὶ ὁ Πομπόννης ἀνέβη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 616.

Τὸ πλήρωμα κατεγίνετο μέρος μὲν εἰς τὸ πλούσιον τοῦ καταστρώματος, μέρος δὲ εἰς τὴν ἀριθμῆσιν τῶν ἀπαρμιλλῶν θησαυρῶν, ὧν ἐπληροῦτο τὸ πλοῖον, ὑπῆρχον δὲ πλοῦτη πολλῶν ἑκατομμυρίων, συναχθέντα πανταχόθεν τῆς ἐπικρατείας τοῦ πατρὸς τῆς Δαίας, πρωθιερέως τῆς Μασκάτης, ὅπως προσεγεγῶσιν, ὡς εἶπομεν ἄνωτέρω, εἰς τὴν θεὰν Κάλι καὶ εἰς τὸν θεόν Σκύβαν, οἷον ἀδάμαντες, μαργαρίται, σάπφειροι, πολύτιμα ὑφάσματα, χρυσὸς εἰς νομίσματα καὶ ἀκατέργαστος, τάπητες, ὑφάσματα, ἐπιπλα, κλπ. οὐδέποτε δὲ τὸ στρατευμα τοῦ καταδρομικοῦ εὐρέθη ἀπέναντι τοιούτων ἀπροσδοκῆτων ὠφελημάτων.

Ἐν τούτοις ἀπαρμιλλος δραστηριότης ἐπεκράτει ἐν τῷ κυριευθέντι πλοίῳ· οἱ νεκροὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης λεπτολογίας ἐφοίτωντο εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνῷ οἱ αἰχμάλωτοι καὶ οἱ τραυματικαὶ συνεσωρεύοντο ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν κυριευθέντων πλοίων καταστάντος σχεδὸν ἀχρήστου ὡς ἐκ τῶν μεγάλων βλαβῶν, ἃς ὑπέστη κατὰ τὸν κανονισμὸν.

Ἀπελείπετο λοιπὸν τὸ ἕτερον τῶν κυριευθέντων πλοίων, ἡ δευτέρα δηλ. λέια, καὶ ἡ «Χλωρίνθη», ἡ ὠραία τοῦ Πομπόννη φρεγάτα, ἣτις ἠγωνίσαστο κρατερῶς, καὶ αὕτη μὲν ὑποστάσα σπουδαίας βλάβας, ἐλάσσονας ὅμως τῶν λοιπῶν δύο.

Ὁ Πομπόννης περιέστη τότε εἰς ἀμηχανίαν περὶ τοῦ πρακτέου, διότι τὸ πλήρωμα ὑπέστη σπουδαίας κατὰ τὴν μάχην ζημίας· ἡ «Χλωρίνθη» ἀπώλεσε τὸ πέμπτον τῶν ἀνδρῶν αὐτῆς καὶ πλείους τούτων ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων ἦσαν ἀκατάλληλοι εἰς μάχην, τὰ δὲ πράγματα ἦτο πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ περιέλθωσιν εἰς ἀκροσφαλῆ θέσιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὅτ' ἐξέκρινες ἀπέληξεν αἰσίως.

Ἐξ ἀπάντος ἡ τύχη διέκειτο εὐμενῶς πρὸς τὸν Πομπόννην.

Ἐπὶ τοῦ κυριευθέντος πλοίου εὐρίσκοντο ἐξήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα Μαλαίσιαι, προσληφθέντες διὰ τὴν περίστασιν, οἵτινες ἐπολέμησαν ὡς λέοντες καὶ οἵτινες ἀνεγνώρισαν πάντες τὴν ὑπεροχὴν τῶν Γαλλῶν· οἱ Μαλαίσιαι οὗτοι ἦσαν σφόδρα ἀνήσυχτοι περὶ τῆς τύχης των, ἀγνοοῦντες τί ἐμελλεν νὰ γείνωσι, καθόσον δὲν ἦσαν τακτικοὶ αὐτοὶ στρατιῶται, ἕκαστος δ' αὐτῶν εἶχε πάντως καὶ τινα πειρατεῖαν σπουδαίαν ἢ μὴ· ἣτις ἐπεβάρυνε τὴν συνείδησιν αὐτοῦ.

Διεσκέπτοντο δὲ πάντες ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὅτ' ἐπὶ τέλους εἰς ἐξ αὐτῶν ἀποσπασθεὶς τοῦ ὀμίλου καὶ προσελθὼν προσέπεσε εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πομπόννη, ὅστις προσηλωμένος τέλει εἰς τὴν εἰκόνα τῆς ὠραίας Δαίας, ἦν εἶχεν ἀδιαλείπτως εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ, ἀνήρχετο εἰς τὸ ὑψηλὸν μέρος τοῦ πρὸς τὴν πρύμναν καταστρώματος τῆς «Χλωρίνθης.»

— Τί θέλεις; τὸν ἠρώτησεν αἴφνης.

Ὁ Μαλαίσιος ἀπεκρίθη ἐν παρεμφερμένῃ ἀγγλικῇ γλώσσῃ· — Σὺ εἶσαι γενναῖος, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνδρῶν σου ἐφρονεῦθησαν, ἐπιθυμοῦμεν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσωμεν· ἂν μὰς παραλάβῃς μαζὴ σου, θὰ ἰδῆς τότε ἂν μαχώμεθα γενναίως· ἄλλως ἠδυνήθης νὰ κρίνης περὶ τούτου.

Οὐδεμίᾳ ἀπελείπετο πλέον ἀμφιβολία περὶ τοῦ πρακτέου· ἡ τύχη ἔπεμπε τῷ Πομπόννη ὅποτε εἶχε χρεῖαν ἀνδρῶν πολυτίμους νεοσυλλέκτους, οὓς εἶδεν ἤδη τινὶ τρόπῳ ἐμάχοντο.

Μετὰ μικρὸν οἱ Μαλαίσιαι ἦσαν ἐστρατολογημένοι ἐπὶ τῆς «Χλωρίνθης.»

Τότε ὁ Πομπόννης ἐν μείζονι διατελῶν συγκινήσει ἢ ὅσον κατὰ τὴν ἄρτι λήξασαν φοβεράν μάχην διεμήνυσε τῇ Δαίᾳ

ἐὰν ἔσπεργε νὰ τὸν δεχθῆ; τῆ φορᾶ ταύτῃ ὁ Γκύ δὲ Βριάκ ἐνεδύθη καλῶς, μὴ ὦν πλέον ὁ ὑπὸ πυρίτιδος μεμαυρισμένος κυβερνήτης τοῦ καταδρομικοῦ, ἀλλ' ὠραῖος καὶ χρυσοπάρυφος κυβερνήτης.

Προσκλίνας δὲ ταπεινῶς πρὸ τῆς αἰχμαλώτου,

— Κυρία, τῆ εἶπεν εὐγενῶς, ναι μὲν ἡ τύχη τῶν μαχῶν σὰς ἔρριψεν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀποβλέψετε πρὸς με ὡς πρὸς νικητὴν, ἀλλ' οὐδ' ὡς πρὸς κύριον· τὸναντίον, εἶμαι ταπεινὸς δούλος σας. Ἄτυχῶς ὅμως εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς παρέξω φιλοξενίαν ἐπὶ τοῦ πλοίου μου, διότι τοῦτο κινδυνεύει νὰ βυθισθῆ μετὰ τινος ὥρας, διότι εἶνε διάτρητον εἰς δύο μέρη.

— Θὰ ὑπάγω ὅπου θέλετε, ἀπεκρίθη μὲ τρέμουσαν φωνὴν ἡ ὠραία Δαία, διότι ὕστερον ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶπατε δὲν εἶμαι τάχα αἰχμαλώτος σας :

— Ὅχι ! ἀπεκρίθη ὁ Πομπόννης, εἰσθε ἐλευθέρη, καὶ σὰς τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου ὡς εὐπατρίδης.

Παραδόξως ἡ διαθεβαίωσις αὕτη, ὅτι ἡ Δαία ἀνεκτάτο τὴν ἐλευθερίαν της, προὐκάλειεν ἔκρηξιν χαρᾶς ἐν τῇ καρδίᾳ της.

— Ὅρκιζεσθε ὅτι θὰ μὲ ὀδηγήσετε ὅπου ἐπιθυμῶ ; εἶπε τρεμούση τῆ φωνῆ.

— Τὸ ὀρκίζομαι, ἀπεκρίθη ὁ Πομπόννης καὶ ἐπὶ θυσίᾳ ἔτι τῆς ζωῆς μου.

— Καλὰ, σὰς πιστεύω· λοιπὸν ἀποβιβάζσατέ με εἰς τὴν νῆσον Κεϋλάνην· ἀπὸ ἐκεῖ εὐκόλως θὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἰνδίκην καὶ εἰς τὸ Γιαγρενατ.

Μετὰ μικρὸν ἡ Δαία ἐπέβαινε τῆς «Χλωρίνης», καὶ ὁ Πομπόννης ἐδείχθη λίαν φιλόφρων· τῆ προσέφερε τὸν ἴδιον αὐτοῦ θάλαμον, μετὰ τῆς διαφορᾶς μόνον ὅτι δὲν ἀπέκρυψεν ὅτι εἶχε λήξει ὁ βίος αὐτοῦ, διότι εὐθύς διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος ἡ Δαία ἐκυρίευσε τὴν καρδίαν του.

Ἡ Δαία, καίτοι εὐρισκομένη ἐπὶ τῆς «Χλωρίνης» ἐν μέσῳ ἀνθρώπων, οἷτινες, ἄς εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὁμοιάζον αὐτόχρομα πρὸς πειρατάς, ἦτο ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, διότι θέλων ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου ν' ἀποφύγη πᾶσαν διαμφισβήτησιν καὶ νὰ ἔχη αὐτὸς πᾶν δικαίωμα, παρητήσατο τὸ πλοῦσιον αὐτοῦ μερίδιον ἐκ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ τοῦ πληρώματος διανεμηθέντων λαφύρων, αὐτὸς μόνον τὴν Δαίαν ἐπιθυμῶν νὰ ἔχη, πρὸς ἣν οὐδὲ κἄν τὸν λόγον νὰ στρέψῃ ἐτόλμα.

Ἐπήρχετο ἡ νύξ καὶ ἡ «Χλωρίνη» ἀπεμακρύνετο τοῦ ἐγκαταλειφθέντος πλοίου, ὅπερ ἀφίετο ἐν μέσῳ πελάγει μόνον ὅτι ἀντὶ ν' ἀφεθῆ τέλειον ὅπως βαθμηδὸν καταποντισθῆ, τὸ πληρῶμα ἐσκέφθη νὰ φωταγωγήσῃ μεγαλοπεπῶς τὸ πλοῖον καὶ τὸ πῦρ ἐτέθη ἐν αὐτῷ, ὅπερ ἐφλέγετο ἐπὶ πολλὰς ὥρας φωτίζον τὸν πλοῦν τῆς «Χλωρίνης».

Ἐνῶ ἡ Δαία ἀπὸ τοῦ πρὸς τὴν πύμναν ὑψηλοτέρου μέρους τοῦ καταστρώματος παρετήρει διὰ ψυχροῦ βλέμματος πᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνερχομένης φλόγας, ὁ δὲ Πομπόννης ἰσταμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτῆς, ὅπερ ἐρωτίζετο ἐνίοτε ὑπὸ τῆς μεμαυρισμένης ἀντανάκλασεως τῶν φλογῶν, ἡ θυγάτηρ τοῦ πρωθυερέως τῆς Μασκάτης ἐτρόμαξεν ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἐκρήξεως, διότι ἔβλεπε κραυγὴν καὶ ἔντρομος κατέφυγεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νικητοῦ της, ἐπὶ πολὺ διατελέ-

σασα λιπόθυμος ἐπὶ τῆς καρδίας ἧτις μόνον χάριν αὐτῆς ἔπαλλε πλέον.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ σκοπὸς ἀνήγγειλεν ὅτι ἐφαίνετο ξηρὰ, εὐρίσκοντο δὲ τότε ἔναντι τῶν ἀκτῶν τῆς Κεϋλάνης.

— Ἰδοὺ ἡ ξηρὰ, εἶπεν ὁ Πομπόννης πρὸς τὴν ὠραίαν Δαίαν δείξας διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἐν τῷ ὀρίζοντι φαινομένην κυκλῆν γραμμὴν. Ἐκεῖ θὰ μ' ἀφήσῃς ... διὰ παντός ...

Νῦν ἡ Δαία ἐνηγκαλίσθη τὸν ἔραστήν αὐτῆς.

— Ποτὲ, ἀνέκραξε ἄκαυροφροῦσα· διέταξε νὰ στρέψῃ πρῶρον τὸ πλοῖον, καὶ προσέθηκε χωρὶς νὰ ὑποπτεύσῃ βεβαίως ὅτι οἱ λόγοι της θὰ ἐμελοποιούντο : «Ἐπιθυμῶ πλησίον σου νὰ εἶμαι πάντοτε ... πλησίον σου ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω !»

Περὶ Κεϋλάνης οὐδεὶς ἐγένετο πλέον λόγος, ἡ δὲ ὠραία Δαία ἐλησμονεῖ τέλειον τὸν πατέρα αὐτῆς πρωθυερέα τῆς Μασκάτης βασιλείου τῆς ἦτο ἡ «Χλωρίνη», ἀνακαινισθεῖσα καὶ ἐξοπλισθεῖσα διὰ φοβεροῦ πυροβολικοῦ, ἔχουσα δ' ἀήττητον πλήρωμα καὶ κυβερνήτην τὸν φοβερόν Πομπόννην.

Ἐκτοτε ὁ καταδρομεὺς ἠθέλησε νὰ ἐνδύηται ὡς ἀσιάτης, τὰ δὲ χρυσοῦφῃ, ἀδαμαντοποικίλιτα καὶ μαργαροποικίλιτα ἐνδύματά του παρίσταν αὐτὸν ὡς τινα ναβάθην ἢ ἀσιάτην ἠγεμόνα. κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας τῶν μαχῶν ἦν ἀκόμη ὠραϊότερος καὶ πάντοτε κατὰ τὴν μάχην εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη τὴν ἀλλόκοτον ἐπωδὸν : «Κι' ὁ Δ'ζιμ Πομπόννης ! κι' ὁ Δ'ζιμ Πομπόννης !».

Ζήτω ὁ Πομπόννης ! Τὸ πλήρωμά του τὸν ἐλάτρευεν, ἐλάτρευε δὲ καὶ τὴν ὠραίαν Δαίαν, γενομένην πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην σύντροφον τοῦ πλοίαρχου.

Τὴν ἐπέραστον καὶ θαρραλέαν ταύτην γυναῖκα ἔβλεπέ τις πάντοτε ἐν ὥρᾳ κινδύνου παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Πομπόννη προσπίζοντος αὐτὴν κατὰ τῶν σφαιρῶν, διότι οὐδέποτε ὁ Γκύ δὲ Βριάκ κατώρθωσε νὰ τὴν πείσῃ ὅπως κατὰ τὴν μάχην μὲνη ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

— Ἐπιθυμῶ πλησίον σου νὰ ἦμαι πάντοτε ... πλησίον σου ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω.

Ἐπὶ δύο ἔτη ἡ «Χλωρίνη» διέπλευσε τὰς θαλάσσας τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Σινικῆς κυριεύουσα ἀγγλικά πλοῖα καὶ ἰσπανικά, ἔτι δὲ καὶ σινικά, μαλαισιανά καὶ ἰνδικά ... καὶ πλούτη ἄπειρα καὶ ἀναρίθμητα.

Ὁ Πομπόννης ἀφιλοκερδέστατος ὦν μόλις ἐλάμβανεν ὀλίγον τι περισσότερον τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν ἐν τῷ μερίδιῳ του, ἂν καὶ πάλιν τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ ἦτο μέγιστον ἕνεκα τῶν πολλῶν λειῶν.

Ἄλλ' ὡς εἶχον τὰ πράγματα δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῶσιν ἐπ' ἄπειρον πάντα τὰ παθόντα καὶ σπουδαίως μάλιστα ὑπὸ τοῦ Πομπόννη ἔθνη ἔπνεον μένεα καὶ κατεδίωκον αὐτὸν, οἱ Μαλαῖσι καὶ οἱ Σῖναι πειραταὶ μακροθὲν κατήγγελλον εἰς τ' ἀγγλικά καὶ ἰσπανικά πλοῖα τὴν διάβασίν του καὶ ἰλόκληροι μοῖραι ἀνέπλεον καὶ κατέπλεον τὰς θαλάσσας ζητοῦσαι ἢ νὰ διακόψωσι τὸν πλοῦν αὐτοῦ ἢ νὰ τὸν περιζῶσωσι, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ ἐμπορικά πλοῖα βέβαια ὄντα περὶ τῆς τύχης αὐτῶν δὲν ἐτόλμων νὰ ριψοκινδυνεύσωσιν ἄνευ φρουρᾶς πολεμικῶν τινῶν πλοίων.

Ὁ Πομπόννης καὶ ἡ «Χλωρίνη» του ἀσημάντους πλέον καὶ ἀναξίας αὐτοῖς λείας ἐκυρίευσαν, ἐπειδὴ ὁ ἡ «Χλωρίνη» ἀπὸ ἔτους περίπου δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὰ παράλια τῆς Εὐρώπης, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ ἐξκολουθῆσθαι ἀκόμη τοὺς καταδρομί-

κούς πλοῦς, ὤφειλε νὰ λησμονηθῆ ἐπὶ τινα τοῦλάχιστον χρόνον ἐν αἷς ἠνδραγαθίαι θαλάσσαις, διὸ ἀπέπλευσεν εἰς Γαλλίαν· ἐκεῖ θ' ἀπεφορτίζοντο πάντας τοὺς θησαυροὺς, οἵτινες θὰ ἐπνήξανον μεγάλως τοῦ τῆς Ville-es-Coq.

Καὶ αὐτὸς δ' ὁ Πομπόννης ἤρχισε νὰ στενωχωρῆται ἐπὶ τῆς «Χλωρινδῆς». Καὶ ναὶ μὲ ἡ Δαία ἦτο πάντοτε ὠραία, στοργικὴ καὶ ἐπεραστοτέρα, ἀλλ' ἡ καρδία τοῦ Γκυ δὲ Βριακ προσεβλήθη ἀνεπαισθήτως ὑπὸ τοῦ καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους τῶν ἐρώτων καταπνίγοντος τέρατος, ὑπὸ τοῦ κύρου.

Ἀπὸ πολλῶν μηνῶν ὑπηρετεῖ ἐπὶ τῆς «Χλωρινδῆς» ὡς δεύτερος πλοίαρχος Ἀμερικανὸς τις ὀνόματι Ἀνδρέας Γίλμορ, ναυτικὸς πρώτης τάξεως ἡμερώτατος καὶ τολμηρότατος· οὗτος σεβαρὸς ὢν, τραχὺς καὶ κατηφῆς ἐρυθρόξανθος, μὲ ρίνα κεκυρτωμένην ὡς ἀρπακτικοῦ ὄρνέου καὶ ὀφθαλμοὺς καλυπτομένους ὑπὸ πυκνῶν ὀφρύων, κατώρρωσε ν' ἀπολαύσῃ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Γκυ δὲ Βριακ, ἐμπιστοσύνης μέχρι τινὸς δεδικαιολογημένης· βεβαιότατον μάλιστα τυγχάνει ὅτι θὰ διέμενε πιστὸς εἰς τὸ καθῆκον, τούτεστι πρότυπον ἀξιωματικοῦ καταδρομικοῦ πλοίου, ἐὰν μὴ ἀνήπτετο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀκαθεκτότατος ἔρωσ.

Ὁ Ἀνδρέας ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν εἶδε τὴν Δαίαν ἠράσθη αὐτῆς ἐμμανῶς· μίξ δὲ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἣν ἡ «Χλωρινδῆ» ἐκυμαίνετο ἐρωτοτρόπως ἐν τῷ ὄρμῳ τῆς Σουμάτρας ὅπου ἦτο ἠγκυροβολημένη, τοῦ Πομπόννης εὐρισκομένου ἐν τῇ ξηρᾷ, προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς θυγατρὸς τοῦ πρωτιερέως τῆς Μασκάτης καὶ τῇ ὠμολόγησε τὴν τρέλλαν του.

— Σηκωθῆτε, ἀπεκρίθη ἡ Δαία, ἀγαπῶ τὸν Πομπόννην, τὸν λατρεύω καὶ θὰ τὸν λατρεύω μέχρι ἐσχάτης μου πνοῆς· σηκωθῆτε... θὰ προσπαθῆσω νὰ λησμονήσω ὅτι μὲ ὠμίλησες τοιουτοτρόπως, ὅτι ἐφέρθης μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ, διότι ἐὰν ἔλεγον καὶ μίαν λέξιν εἰς τὸν κυβερνήτην, θὰ συνέτριβε τὸ κρανίον σου. Εἶσαι καλὸς νέος. Ἀνδρέα... λησμόνησε τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς παραφορᾶς, καὶ ποτὲ ἄς μὴ γείνη λόγος, διότι θὰ τὰ εἶπω εἰς τὸν κυβερνήτην, καὶ γνωρίζεις τότε τί θὰ συμβῆ.

Ὁ Ἀνδρέας Γίλμορ ἔλαβεν ὑπὸ σπουδαίαν ἐποζίν τὰ λεχθέντα, δὲν ἠδυνήθη ὅμως ν' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς καρδίας του τὸν ἔρωτα, ὅστις ἐκ τούναντίον ἠϋξήσε, καὶ ἤρχισε νὰ βδελύσσεται τὸν Γκυ δὲ Βριακ, τὸν ἀρχηγὸν αὐτοῦ, καὶ νὰ ἐχθαιρῇ αὐτόν, οὐδὲν ἄλλο πλέον ζητῶν ἢ νὰ σβέσῃ τὸ ἐν αὐτῷ κοχλάζον μῖσος.

Ἡ πρὸς τοῦτο εὐκαιρία ἐμελλε νὰ παρουσιασθῆ μόνη.

Ἡ «Χλωρινδῆ» ἀνέπλευσε πρὸς τὴν βόρειον θάλασσαν, ἡ δὲ ὠραία φρεγάτα, τὸ τολμηρὸν καταδρομικόν, κατέφυγεν εἰς Σαίν-Μαλώ. Ἐπαξ ὁ Πομπόννης ἐπισκέφθη νύκτωρ τὴν Ville-es-Coq, εἶτα δι' ἀπῆλθε διὰ τοῦ πλοίου του.

Ἡ Δαία ἐγένετο ἀτυχῆς ἀφότου κατέλιπε τὴν ὠραίαν ἐκείνην θάλασσαν, ἥς ἡ αὔρα τῆ ἔφερε τὸ ἐσπέρας τὰ εὐώδη τῆς πατρίδος ἀρώματα, καὶ ἀπαίσιαι πραιοθήσεις ἐκυρίουον τὴν τεταράχμενην αὐτῆς ψυχὴν· ἐξ ἄλλου δὲ ἡ γυνὴ σπανίως διατελεῖ ἀδιάφορος εἰς φρενίτιδα, ἥς αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία.

Z

Ἱστορία τῆς Δαίας καὶ τῆς «Ὠραίας Ὀλλανδῆς».

Πολλὰκις ἡ Δαία ἦλθε μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Πομπόννη ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Ἀνδρέαν Γίλμορ, ἀλλ' ὁ σάκις ἠθέλησε νὰ τὸ πράξῃ τὸ στόμα τῆς δὲν ἠνοίγετο, καθ' ὅσον ἐγνώριζεν ὅποσον βίαιος ἦν ὁ κύριος αὐτῆς καὶ ἰκανὸς ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ τῆς ὀργῆς νὰ τινάξῃ τὸν μυελὸν τοῦ ἀνθρώπου του εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰλικρινῶς ἡ θυγάτηρ τοῦ πρωτιερέως τῆς Μασκάτης, ἥτις οὐδαμῶς ἀπεδέχετο τὸν ἔρωτα τοῦ Γίλμορ, δὲν ἐπεθύμει τὸν θάνατόν του ὡς ἐξαγνισμόν τοῦ μόνου κακουργήματος, ὅπερ διέπραξεν ἐνώπιόν τῆς, τοῦ νὰ ἀγαπᾷ τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου του.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀνδρέας Γίλμορ ἀπέβαινε ἐνοχλητικὸς, διότι ἡ Δαία ὁσάκις προσέβλεπε τὸν νεαρὸν καταδρομέα, ἔβλεπεν αὐτὸν παρατηροῦντα αὐτὴν διὰ τοῦ ψυχροῦ αὐτοῦ βλέμματος, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν ἠπατάτο ὅτι ἔβλεπεν ἀκτῖνα ἐλπίδος.

— Εἶμαι ὑπομονητικὸς, ἐφαίνετο λέγων, καὶ περιμένω!

Τί ὅμως περιέμενε;

Τὴν δυσκολωτάτην εὐκαιρίαν, ἣν αὐτὴ ἡ τύχη ἀνελάμβανε νὰ τῷ παράσχη.

Ἡ θέσις τοῦ καταδρομέως δὲν εἶνε πάντοτε ἐκ τῶν εὐαρεστοτάτων καὶ μάλιστα ὅταν οὗτος εἶναι πῶς ἀτακτος, ὡς ὑπεδήλου ἑαυτὸν ὁ Γκυ δὲ Βριακ.

Ἀπελθὼν εἰς τὰ παράλια τῆς Δανίας πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ ὑπέστη φοβεράν τρικυμίαν, ἥτις ἐβλάψε τόσον τὴν «Χλωρινδῆ», ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ρίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν πάντα τὰ τρόφιμα, κοπασάντες δὲ τοῦ ἀνέμου ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ὡς τάχιστα εἰς τὸν πρῶτον λιμένα ἵνα νέεσθαι λάβῃ ζωοτροφίας.

Ἄλλ' ἦτο ἀπηγορευμένον τῷ Πομπόννη ν' ἀγκυροβολήσῃ εἰς λιμένα.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ζήσωσιν οἱ ἐν τῷ πλοίῳ· συνήθως ὁ πειρατὴς πεινᾷ καὶ ἔχει ἀνάγκην κρέατος, εἴνου καὶ ρακῆς, τὸ δὲ στρατεύμα τῆς «Χλωρινδῆς» δὲν ἐτρέφετο μὲ τὸν ἀέρα ἢ βλέπον τὸν κυανόχρουν οὐρανόν.

Τί ἐμελλε λοιπὸν νὰ πράξῃ τότε ὁ Πομπόννης;

Ὅτι συνήθως. Τὰ τηλεβόλα τῆς «Χλωρινδῆς» προσεδέθησαν ἐνδοθεν τοῦ πλοίου, ἡ τηλεβολοστοιχία ἐβάφη διὰ μέλανος χρώματος, ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα φρεγάτα προσωμοιάζεν ἐμπορικῷ πλοίῳ καὶ διὰ καταρμαωμένου καραβοπάνου ἐκαλύφθησαν μέρη τινὰ τοῦ σκάφους τοῦ πανούργου καταδρομέως.

Τοιουτοτρόπως δὲ ἀψηφῶν τὰ πάντα καὶ διὰ πολλοῦ θάρρους προσωμοίωσθη ἐν Νόρδεν, τῷ ἀσφαλεῖ λιμένι τῆς ἀνοβερίου ἀκτῆς.

Παρὰ τὴν ριψοκίνδυνον ταύτην ἀγκυροβολήσιν ὁ Πομπόννης, ὅστις συνείθιζε νὰ λέγῃ γελῶν ὅτι δὲν ἐσπάρη ἀκόμη τὸ λίνον, ἐξ οὗ θὰ κατεσκευάζετο τὸ πρὸς ἀπαγχονισμόν του σχαινίον, κατηνύθη διὰ τῆς κυβερνητικῆς λέμβου εἰς τὴν ξηράν.

Ὡ! εἶχε τὸ μέσον νὰ κωλύσῃ πᾶσαν ὀχληρὰν περιεργίαν προφασιζόμενος ὅτι στομακάκη ἐμάστιζε τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ, καθόσον ἐθεώρει βέβαιον ὅτι ὡς ἐκ τοῦ φόβου ὃν ἐμπνέει τὸ νόσημά του μεταδιδόμενον ἐξ ἀπλῆς ἀναπνοῆς τοῦ ἀέρος τῶν

προσβεβλημένων οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ λιμένι Νόρδεν θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει ἐπὶ τῆς «Χλωρίνης»: τοῦτο δ' ἀκριβῶς ἐπεθύμει καὶ αὐτός.

Ἐπειδὴ δ' ὀλίγον μακρὰν ἐστάθμευον φορτηγίδες πλήρεις εἴνου, ζύθου καὶ ρακῆς καὶ αἱ λέμβοι τῆς «Χλωρίνης» θὰ μετέφερον τὸ ἐμπόρευμα τοῦτο, ἐγένοντο προτάσεις περὶ ἀγορᾶς, μηδεμιᾶς δὲ διεγερθείσης δυσπιστίας, αἱ συμφωνίαι ἐγένοντο μετὰ τῶν προμηθευτῶν καὶ ἤρχισε φυσικώτατα ὁ ἐπισιτισμὸς τοῦ εἰς ἐμπορικὸν πλοῖον μεταβεβλημένου καταδρομικοῦ.

Μόνη ἡ Δαία ἦτο περίλυπος ἐπὶ τούτῳ καὶ ἔλεγε μετὰ δακρύων τῷ ἀπὸ δύο περιπόου ἐτῶν μὴ ἐγκαταλιπόντι αὐτὴν Πομπόννη.

— "ὦ ! δὲν θὰ με ἀγαπᾶς πλέον ἐπὶ πολὺ, διότι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀπαντήσης λευκὴν καὶ ὠχρὰν εὐρωπαϊαν κόρην, ἡ ὁποία θὰ εἶνε ἰκανὴ νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου !

Ἡ Δαία δὲν ἐπίστευε μὲν ὅτι ἐξεφράσθη καλῶς, ἀλλ' ὁ Πομπόννης, ὅστις ὑπελόγησε καὶ ἐνόησε πάντα, ἔλαβε τὰ μέτρα του, πάντα προϊδῶν πλὴν τοῦ ἀπροόπτου, ὅπερ συνίστατο εἰς τὸ ἐξῆς.

Ἐνῶ μὲ τῶν ἡμερῶν, πλησιαζούσης ἡδὴ τῆς φορτώσεως τῆς «Χλωρίνης» καὶ μετὰ 48 ὥρας μελλούσης ν' ἀποπλεύσῃ, διηυθύνετο, τὴν ἐσπέραν, πρὸς τὴν προκυμαίαν ὅπου ἀνέμενε αὐτὸν ἡ λέμβος, ὁρμαίως ὁ δευτέρος πλοίαρχος, Ἄνδρέας Γίλμορ, τῷ λέγει ἐν μεγάλῃ ταραχῇ καὶ πνευστιῶν

— Πλοίαρχε, σὰς ζητῶ παντοῦ.

— Ἡσύχασε, Γίλμορ, ἦτο ἡ πρώτη λέξις τοῦ Πομπόννη, καίτοι ἐνεκήσαντος τὴν σοβαρότητα τῶν πραγμάτων ἐκ τοῦ ὅτι ὁ δευτέρος πλοίαρχος δὲν ἦτο ὡς συνήθως ἀπαθής.

Καὶ ὁ Ἄνδρέας ἀνέλαβε πάραυτα τὴν ἀταραξίαν αὐτοῦ.

— Πλοίαρχε, εἶπε, διατάξατε νὰ στείλω τὴν μεγάλην λέμβον εἰς τὴν ξηρὰν μὲ σαράντα ἀνθρώπους διὰ νὰ ρυμουλκήσουν τὴν τελευταίαν φορτηγίδα, φορτωμένην κρασιά καὶ ρακιά :

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν παρὰ τὰς ρητὰς διαταγὰς μου οἱ ναῦται τῆς λέμβου ἀφῆκαν τέσσαρας μόνον ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ τὴν φυλάτουν καὶ οἱ λοιποὶ ὑπῆγαν νὰ πιοῦν μπίραν καὶ σκιάδαμ εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω, τοῦ ὁποίου βλέπετε σιδηρὰν πλάκα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν : «Τῷ Στεφηνόρφω ἀετῷ».

— Καὶ ἔπειτα !

— Ἐκεῖ ἐμάχλωσαν μὲ ἀνοθερείους ναύτας εἰς βαθμὸν ὅπου εἶνε ἀδύνατον νὰ ἡσυχασῇ κανεὶς τὴν πάλιν. Ἐυραν μαχαίρια καί ποιος τώρα ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτοὶ οἱ σαράντα διαβόλοι, οἱ ὁποιοὶ παλαιὸν ἐκεῖ μέσα ὁμοιάζουν διόλου πρὸς ναύτας, ἐμπορικοῦ πλοίου, καὶ ὅτι δὲν εἶνε διαβόλοι ἀναθεματισμένοι, καὶ δὲν νομίζετε, πλοίαρχε, ὅτι αὐτὸ θὰ μὰς ἐπιφέρῃ κακὸν εἰς . . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν, διότι ἐκπυρσοκρότησις διέκοψε τὸν λόγον του.

Ἐπειδὴ αἱ μάχαιραι δὲν ἐπήρουν πλέον ἐν τῷ «Στεφηνόρφω ἀετῷ», οἱ παλαιότεροι κατέφυγον εἰς τὴν πυρίτιδα, τὴν δὲ πρώτην βολὴν ἐπηκολούθησαν πάραυτα πολλαὶ ἄλλαι καὶ ἡ σκηνὴ μετεβλήθη εἰς σφαγεῖον.

Ὁ Πομπόννης ὁρμαῶν εἰσώρμησεν εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθου-

σαν τοῦ οἰνοπωλείου τοῦ «Στεφηνόρφου ἀετοῦ,» κεραινοβόλος δ' ἦν ἡ προσγενομένη ἐντύπωσις.

— Ὁ πλοίαρχος!.. ὁ Πομπόννης, ἀνακράζει τὸ στράτευμα ἀναγνωρίσαν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῆς πυκνῆς ἐκείνης ἀτμοσφαιρᾶς, ἔνθα ὁ καπνὸς τῆς πυρίτιδος ἀνεμιγνύετο μετὰ τῶν καπνῶν τῶν σιγάρων...

Ναί, ἀλλ' ἐὰν οἱ ναῦται τῆς «Χλωρίνης» ἀναγνωρίσαντες τὸν ἀρχηγὸν αὐτὸν ἐσταμάτησαν, οἱ ἄλλοι, ὡς Ἄμβερσαίσι καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῶν, ὡς νέον ἐχθρὸν αὐτὸν ὑπολαβόντες ἐξετίναξαν ἐναντίον του, μὲν προχωρησαντος αὐτοῦ ἐντὸς τῆς αἴθουσας, ὀχρεῖον κουρασάου.

Ὁ Πομπόννης ἔπεσε χαμαί· εἶχε βληθῆ κατα μέτωπον ὑπὸ τοῦ ὀχρεῖου, ὅπερ συνετρίβη, βαθεῖαν προξενήσαν ἐντομήν.

Ναί, ἔπεσεν ἐκεῖνος, οὐ ἐφείσθησαν αἱ σφαῖραι, γενόμενος θύμα χυδαίας κτηνωδίας.

Ὁ δήμαρχος καὶ ἡ πολιτοφυλακὴ εἰσέβαλον τότε εἰς τὸν «Στεφηνόρφου ἀετοῦ», τὸ δὲ ἀποτέλεσμα, ἦν ὅτι ἐντὸς μικροῦ μόνον ὁ Γκὺ δὲ Βριακ ἐμεινεν ἀνίσθητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ οἰνοπωλείου. Πομπόννης ὁ καταδρομεὺς ἦν ἄνευ ζωῆς, ἀλλ' ὁ δήμαρχος τοῦ Νόρδεν Ἰσιδώρος Βαγκάτεμ, ὡς ἀγαθὸς ἀνὴρ, ἀεταξε νὰ μετενεχθῆ εἰκαδὲ ὁ τραυματίας, οὐ ὁμολογητέον ἐλευσινὴν ἦν ἡ θέσις, καθόσον τὸ κρανίον ἦτο διερωγὸς, αὐτὸς δὲ δὲν συνήρχετο.

Καὶ ἐνῶ ὁ Γκὺ δὲ Βριακ τοιουτοτρόπως ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δημάρχου εὐρίσκατο, ἡ δὲ «Χλωρίνη» ἦτο ἠγκυροβολημένη ἀρκούντως μακρὰν, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ἡ Δαία ἀπηλπίζετο θεωροῦσα ἐσαεὶ ἀπολωλότα τὸν ἀγαπητὸν αὐτῆς.

Ὁ Ἄνδρέας Γίλμορ, ὅστις ἀνέλαβε τὴν κυβέρνησιν τῆς «Χλωρίνης», ἔστειλε ναύτας εἰς τὴν ξηρὰν τάχα πρὸς λήψιν πληροφοριῶν, οὗτοι δ' ἐπανελθόντες εἰς τὸ πλοῖον εἶπον ὅτι ἐὰν μὴ ἀπέθανεν ὁ κυβερνήτης Πομπόννης, ὀλίγον ἀπέειχε τοῦτου τόσον δὲ πειστικῶς ἐλέχθησαν, φαίνεται, τὰ πράγματα, ὥστε ἀποθᾶς καὶ οὗτος εἰς τὴν ξηρὰν, ἐπανήλθεν εἰς τὸ πλοῖον ἀγρίως καὶ διαβολικῶς μειδιῶν, καθόσον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμαθεν, ἐπλήρου αὐτὸν χρεᾶς.

Ἐμαθε δηλαδὴ ὁ Ἄνδρέας Γίλμορ ὅτι ὁ δήμαρχος τοῦ Νόρδεν Ἰσιδώρος Βαγκάτεμ, εἶχεν ὄρασιστατην θυγατέρα ὀνόματι Ἐλένην Βαγκάτεμ, γνωστὴν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τῆς «Ὠρᾶσις Ὀλλανδῆς,» ξανθοτάτην, τύπον τοῦ ἄκρωτος καλοῦ καὶ τόσον ὄραϊαν μὲ τοὺς γαλανοὺς τῆς ὀφθαλμοὺς ὅσον ἦτο τοιαύτη ἡ Δαία μὲ τοὺς μαύρους τοὺς ἰδικούς τῆς καὶ ὑπερέχουσα μάλιστα τῆς θυγατρὸς τοῦ πρωθιερέως τῆς Μασκάτης, καθόσον ἦτο ἡ ὄρασιστατὴ τῶν γυναικῶν, εἴαν οὐδεὶς ἐγνώρισε.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ Γίλμορ, διότι ὅτε συνήλθεν ὁ Γκὺ δὲ Βριακ, εἶδε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ ἀγγελικὴν μορφήν ἐν αἰγληφόρῳ οἰκείῳ στεφάνῃ, ἀμέσως δ' ἐλησμονήθη ἡ ἀτυχὴς Δαία τοῦ Πομπόννη, τοῦ ἀσταθεοῦ Πομπόννη, συγκεντρῶσαντος πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν εἰς τὴν Ἐλένην Βαγκάτεμ.

Καὶ ἡ θυγατὴρ τοῦ δημάρχου δὲν ἐδείχθη ἀδιάφορος εἰς τὴν ἀνδρικήν τοῦ καταδρομέως καλλονὴν καὶ λίαν συντόμως ἠράσθη αὐτοῦ σπουδαίως.

Ὁ Πομπόννης δὲν ὁμολογεῖ ὅτι ἠσθάνετο ἡσήμεραι ὅτι ἀνεκτάτο τὰς δυνάμεις του καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο μετὰ μικρὸν

νά ἐπανεῖλθε εἰς τὸ πλοῖον, ὁ δὲ Ἀνδρέας Γίλμορ, ὅστις ἐμάνθανε τακτικῶς τὰ κατὰ τὸν πλοίαρχον, ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἢ ἠλπίζε τουλάχιστον ὅτι καὶ ὁ πρὸς ἐκδίκησιν πόθος καὶ τὸ διαδεχόμενον τὸν ἐξυβρισθέντα ἔρωτα μῖσος θὰ τῷ παρέδιδον τὴν Δαίαν.

Μετ' ὀλίγον ὁ Πομπόννης ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ἀπέφυγε νὰ ἠμολογήσῃ τῇ Ἑλένῃ Βαγκάτεμ τὴν ἀλήθειαν, ἡ θυγάτηρ τοῦ δημάρχου ἦτο πεπεισμένη ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν της πλοίαρχον ἐμπορικῶν πλοίου ἐφοπισθέντος ἐν Ἀμερικῇ καὶ εἰρηνικωτάτῃ ἔχοντας διαθέσεις· ὅτε δὲ χρώμενος καὶ ἐν τῷ ἔρωτι τόλμη ἐπρότεινε τῇ ὠραία Ὀλλανδῇ ἄνευ περιφράσεων νὰ τὴν ἀπαγάγῃ, ἐκείνη ἐκίνησε τὴν ἐρσιμὴν ζακθὴν κεφαλὴν αὐτῆς, οὐχὶ διότι ἀπεστρέφετο τὸν Γκὺ δὲ Βριακ, ἐκ τὸνναντίου τὸν ἐλάτρευεν ὀλοψύχως, ἀλλὰ διότι συνέβαινε τοῦτο πρὶν ἢ εὐλογήσῃ τὸν ὑμέναιον λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου.

Καὶ θὰ ἐνυμφεῖτο μὲν ἐπὶ τέλους ὁ Πομπόννης, ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἡ Δαία, ἣτις ἐστενοχωρεῖτο ἐν τῷ πλοίῳ, ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὡς πρὸς αὐτὴν λεπτομερεστάτας προφυλάξεις, καθόσον δὲν θὰ ἠνείχτο νὰ τῇ ἀρπάσῃ τὸν πολυφιλητόν της.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ παραμείνῃ ἐπ' ἄπειρον ἐν Νόρδεν, ἀφοῦ ἀνεκτῆσατο πλέον τὰς δυνάμεις του, ἡ στοιχειωδестаτὴ δὲ ἀβροφροσύνη τῷ ἀπηγόρευε νὰ μείνῃ ἐπὶ πλέον ξενιζόμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ δημάρχου Ἰσιδώρου Βαγκάτεμ, τῇ προτεραιᾷ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἦν πρὸ δύο ἡμερῶν ἀνήγγειλεν, ἡ Ἑλένη Βαγκάτεμ παρεκάθισεν εἰς τὴν πατρικὴν τράπεζαν ἔχουσα λίαν ἐρυθροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ δὲ πατήρ μεθ' ὅλην τὴν μωπίαν του ἰδὼν τὰ ἔχνη τῶν δακρύων της ἀπέθηκε θορυβωδῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ μέγα ποτήριον τοῦ ἀφρίζοντος ζύθου ὅπερ ἠτοιμάζετο νὰ φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη καὶ αἶφνης,

— Κύριε Κερμόρ, ἀνέκραζεν— ὁ καταδρομεὺς ἔλαβεν ἐκεῖνο τῶν ὀνομάτων του, ὅπερ ἕθεώρει ὅτι ἦτο ὄλως ἄγνωστον— κύριε Κερμόρ, γνωρίζετε διόλου διατί ἡ Ἑλένη ἐκλαύσεν;

— Ὅχι, κύριε Βαγκάτεμ, ἀνταπήνησε προσκλίνων ὁ κύριος δὲ Βριακ.

— Λαίπὸν νὰ σὰς τὸ εἶπω ἐγώ! Ἐκλαύσε, διότι θ' ἀναχωρήσετε... θέλω δηλοῦν νὰ σὰς εἶπω ὅτι πρέπει νὰ ἐπιστρέψετε ὀγγήγορα. Ἐάν θέλετε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸ στάδιόν σας, δὲν ὑπάρχει ἔλλειψις πλοίων εἰς Ὀλλανδίαν καὶ ἐάν δὲν ἦσθε ἀρκετὰ πλούσιοι, ὁ δημάρχος τοῦ Νόρδεν Ἰσιδώρος Βαγκάτεμ ἔχει χρήματα διὰ δύο... ἀρκετὰ διὰ πᾶσαν περίπτωσιν διὰ νὰ δυνηθῇ ἡ κόρη του νὰ νυμφεθῇ ὅπως θέλει. Αὐτὰ ἔχω νὰ σὰς εἶπῶ, φίλε μου. Τώρα ἀναχωρήσατε, ἀλλὰ ἐπανεῖλθε ταχέως, διότι, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἦνε κόκκινα τὰ μάτια τῆς θυγατρὸς μου, καθόσον πρῶτον μὲν δὲν θὰ ἦνε πλέον ἡ «Ὁραία Ὀλλανδῆ» καὶ δευτερον, διότι θὰ μ' ἐπνίγειν αὐτὴ ἡ μπίρα τὴν ὑποῖαν πίνω κάθε φορὰ τοῦ παίρνω τὴν ἀναπνοήν μου, καὶ παρετηρήσατε βέβαια, κύριε Κερμόρ, ὅτι ἀγαπῶ πολὺ τὴν μπίραν.

Ὁ Πομπόννης ἀνεχώρησεν, ἀφοῦ ἀντήλλαξε τοὺς ἐπισημοτάτους τῶν ὄρκων μετὰ τῆς Ἑλένης Βαγκάτεμ.

Ἐλάτρευεν αὐτὴν καὶ βέβαιον καθίστατο ὅτι ἡ ὠραία Ὀλλανδῆ θὰ ἐκκαλεῖτο κυρία Γκὺ δὲ Βριακ καὶ κόμησσαν τοῦ Κερμόρ.

Ὅτε δ' ἐπανεῖλθεν εἰς τὸ πλοῖον, ἡ Δαία τὸν ἐνηγάλισθη, αὐτὸς δ' εὗρεν αὐτὴν εἶπερ ποτε ὠραίαν, τῇ τὸ εἶπε καὶ τῇ τὸ ἀπέδειξε μυριτρόπως, οὕτως ὥστε κατίσχυσεν ἐπὶ τέλους τῶν ἐν τῇ ψυχῇ της γεννηθειῶν ὑπονοιῶν.

Καὶ ὅτε ἀνήχθη εἰς τὸ πέλμαχος προσεπάθησεν νὰ πείσῃ τὴν ὠραίαν Δαίαν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διαμείνῃ ἐν τῇ «Χλωρίνδῃ», καθόσον ἔμελλε ν' ἀποπλισθῇ καὶ νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τινὰς μῆνας ἐν τῷ μυγῷ τοῦ λιμένος τοῦ Σαῖν Μαλὼ ἵνα λησμονηθῇ ὀλίγον, διότι ὁ Πομπόννης δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐὰν ἐξηκολούθει τοὺς καταδρομικοὺς αὐτοῦ πλοῦς μετ' οὐ πολὺ θὰ συνελαμβάνετο ἀναποδράστως· τοσοῦτον δὲ παρέπεισε τὴν Δαίαν, ὥστ' ἔστερξεν ἡ ἀτυχὴς νὰ κατοικήσῃ ἐν τῇ ζηρᾷ, ἐγκατέστησε δ' αὐτὴν ἐν παραλίῳ οἴκῳ ὄχι μακρὰν τῆς ἀριστερᾶς τοῦ Ράγκου ὄχθης ἔξω τοῦ χωρίου Σαῖν Λουναίρ.

Αὐτὸς δὲ διαμείνας ἐπὶ τινὰς ἡμέρας πλησίον της ἀπῆλθεν οὐχὶ διὰ τῆς «Χλωρίνδης», ἀλλὰ διὰ γολέττας, εἰς ἣν εἴωκε μορφήν τιμίου καὶ καλοῦ πλοίου, καὶ δι' ἧς ἐπανεῖλθε ταχέως εἰς Νόρδεν.

Ὅτε εἶδεν αὐτὸν ἡ «Ὁραία Ὀλλανδῆ», ἐγένετο κατέρυθρος καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πάθῃ, ὁ δὲ πατήρ Ἰσιδώρος Βαγκάτεμ ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαίμου καὶ τὸν ἔθλιψε μέχρι πνιγμοῦ ἀποκαλῶν αὐτὸν υἱόν του· μετὰ τινὰς δ' ἑβδομάδας ὁ πλοίαρχος Κερμόρ ἦν ὁ εὐτυχὴς σύζυγος τῆς ὠραίας Ἑλένης Βαγκάτεμ.

Τῇ προτεραιᾷ τοῦ γάμου ὅτε ἡ πολίχνη Νόρδεν ἐγένετο ἀνάστατος ἐκ τῶν ἐτοιμασιῶν τοῦ μεγάλου τούτου γάμου, οὐδεὶς προσεῖχεν εἰς τὸν εἰσπλοῦν μικροῦ πλοίου κυβερνωμένου ὑπὸ τεσσάρων μόνον ἀνδρῶν καὶ προσδεθέντος εἰς τὴν προκυμαίαν, ἀφοῦ συνέστειλε τὰ ἰστία· νυκτὸς δὲ γενομένης ὁ κυβερνήτης αὐτοῦ ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ θαλάμου καὶ ἀφαιρέσας τὸν πλατύγυρον πῖλον, ὅστις ἀπέκρυπτε τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ, ἐστράφη πρὸς γυναῖκα κρύπτουσαν τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν ἢ γυνὴ αὕτη ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τραπεζῆς καὶ ἄφθονα δάκρυα ἔρρεον διὰ τῶν δακτύλων αὐτῆς.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἦν ὁ ἄλλοτε δευτερός πλοίαρχος τῆς «Χλωρίνδης», ὁ καταδρομεὺς Ἀνδρέας Γίλμορ ἐπομένως ὠμίλει, ὡς εὐνόητον, πρὸς τὴν Δαίαν.

— Ἐφθάσκαμεν, τῇ ἔλεγε, ἔχετε ἀκόμη ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ δυνηθῆτε νὰ πεισθῆτε περὶ τῆς προδοσίας τοῦ πλοίαρχου Πομπόννης.

Ἡ Δαία δι' ἀποτόμου κινήματος ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς, λάμποντας ἀγρίως.

— Ἀπόδειξέ μου, Γίλμορ, ὅτι λέγεις τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ ἴδῃς πόσον φοβερὰ θὰ εἶνε ἡ ἐκδίκησίς μου!

Ὁ Ἀνδρέας Γίλμορ ἐκάγχασε σκληρῶς.

— Ἀλλὰ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν θὰ καταληφθῆτε ὑπὸ ἀδυναμίας καὶ θὰ συγχωρήσετε...

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ πλέον, ἀφ' ὅτου μὲ ἠπάτησε, τὸν μισῶ μὲ ὅλην τὴν δυνάμιν τοῦ ἔρωτος, τὸν ὅποιον περιεφρόνησε καὶ κατεπάτησε· καὶ μὲν θὰ ἠδύναμην νὰ συγχωρήσω μίαν ἀπιστίαν, παροδικὸν ἔρωτα, ἀλλὰ νόμιμον γάμον, ἀφοῦ ἠρνήθη νὰ μὲ κάμῃ σύζυγόν του! ὦ! ποτέ! Καὶ θὰ ἴδῃς, Γίλμορ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐὰν γνωρίζω νὰ ἐκδικηθῶ!

Σιωπῇ ἐπεκράτησεν ἐκ μέρους τοῦ τε καταδρομῆος καὶ τῆς Δαίας, μεθ' ὃ ὁ Γίλμορ ἐπανεῖλθε.

— Καὶ θὰ φυλάξετε τὴν ὑπόσχασίν σας!

Ἡ Δαία ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ναί, Ἀνδρέα Γίλμορ, θὰ γείνω ἰδική σου.

Ἡ συμφωνία ἦτο τετελεσμένη...

Ἡ Δαία καὶ ὁ Ἀνδρέας Γίλμορ ἀπέβησαν εἰς τὴν ξηρὰν τὴν νύκτα, τῇ δὲ πρωΐᾳ οἱ κώδωνες ἐσήμαινον ἰσχυρῶς.

Ἡ Ἑλένη Βαγκάτεμ ἐν πῶ ὠραίῳ αὐτῆς στολισμῷ ἦν ἀνταξία τῆς ἐπωνυμίας τῆς Ὠραίας Ὀλλανδῆς, ὁ δὲ πατήρ, ὅστις ὠδήγει αὐτὴν εἰς τὸν ναόν, ἦτο βέβαιος περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, καθόσον ὁ γαμβρὸς του Κερμόρ τῷ ἐνέπνεε καὶ ζωηρὰν συμπάθειαν καὶ ἄκραν ἐμπιστοσύνην καὶ οὐδαμῶς ἐπίστευεν, ὡς οὐδ' ὁ ἐπόμενος αὐτῷ Πομπόννης, ὅτι ἡ εὐδαιμονία τῆς θυγατρὸς του ἠπειλείτο τότε καὶ ὅτι ἐμελλε βεθνάτως νὰ καταστραφῇ.

Ὅπισθεν στήλης ἡ Δαία κατεβίβρωσκε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν θριαμβεύουσαν ἀντεράστριάν της καὶ ἐνῶ προὐχέει ἡ Ἑλένη Βαγκάτεμ ἐν μέσῳ τῶν ἤχων τοῦ θριαμβευτικοῦ παιάνος κατὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἀνδρογύνου, χιήρουσα καὶ ἐνασμενίζομένη εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ Γκυ δὲ Βριάκ κόμητος δὲ Κερμόρ ἢ Πομπόννη, ἐκείνη ἐκλιεν ἀπρηγόρητα ὁ δὲ θριαμβεύων ἐπὶ τέλους ἄγριος καταδρομεὺς Ἀνδρέας Γίλμορ προσωμοίαζε πρὸς πονηρὸν δαίμονα.

Ἡ Δαία ἦτο ἰδική του!

Κατὰ συμφωνίαν γενομένην, ὁ Κερμόρ ἐμελλε ν' ἀπέβη μετὰ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ συζύγου εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον, ἀπεφάσισε δὲ νὰ παύσῃ ὦν καταδρομεὺς, ὁ κίνδυνος τῶν καταδρομικῶν πλοίων δὲν εἴκνεν αὐτὸν πλέον· ἐτελείωσεν ὁ Πομπόννης καὶ ἤρχιζεν ὁ Γκυ δὲ Βριάκ κόμης τοῦ Κερμόρ.

Ἦτο ἀρκούντως πλούσιος καὶ μόνος ὁ θησαυρὸς τῆς Villes-Coq ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τί περιεῖχε.

Θὰ παρελάμβανε τὴν ὠραίαν Ὀλλανδῆν εἰς Λανὸ Κορτ καὶ ἐκεῖ θὰ ἀπῆλαυνεν ἡσύχως τῆς εὐδαιμονίας του.

Ἄλλ' ἡ ἡ Δαία; τί; δὲν εἶχε λοιπὸν πλέον διόλου θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Πομπόννη ἢ θυγατρὸς τοῦ πρωθιερέως τῆς Μασκάτης.

Οὐχί, δὲν ἐλησμώνει πῶς τὴν Δαίαν, ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἦτο ἐλαφρὸς μόνον καὶ οὐχὶ ἀχαριστος, καὶ ὅταν ἐν τύφῃ συνειδότης ἀνελογίζετο αὐτὴν, ἐσκέπτετο νὰ τῇ ὑμολογήσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγγνώμην, πρὸς δὲ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς Μασκάτην πλησίον τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Ἄχ! καὶ νὰ ἠδύνατο κἄν νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἐκείνη συνωμότηει ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸν ὄλεθρόν του!

Ἡ γολέττα δι' ἧς ἐφθασεν ὁ Πομπόννης εἰς Νόρδεν ἐκυμαίνετο ἠγκυροβολημένη ὀλίγον μακρὰν τῆς παραλίας, τῇ δ' ἐπιούσῃ τοῦ γάμου φαιδρὰ καὶ μειδιῶσα ἡ Ἑλένη Βαγκάτεμ καὶ πάντῃ ἀνυπόπτως κόμησσα πλέον τοῦ Κερμόρ, ἐστηρίζετο ἐρωτύλως εἰς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της, ἐπόμενου τοῦ γέροντος Βαγκάτεμ ὀκνηροῦντος, διότι ἡ πολυφίλητος Ἑλένη του ἐμελλε νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ παραδιδόμενη ὡς αὐτὸς ἔλεγεν, «εἰς τὴν διακρίσιν τῶν κυμάτων», γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἐπὶ τινὰς ἐβδευμάδας θὰ κατῴκει τὴν ξυλίνην τοῦ συζύγου της οἰκίαν.

Ἐπὶ τέλους δ' ἡ Ὠραία Ὀλλανδῆ ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῶν ἀγκυλῶν τοῦ πατρὸς της καὶ ἐπέβη ἐντὸς τοῦ ἀκατίου, δι' οὗ θὰ ἐφθανε μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς τὴν γολέτταν.

Ἐὰν ὁ ἔρως δίδει πνεῦμα εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας, ἀφαιρεῖ ὅμως ἐνίοτε καὶ πᾶσαν συνέσιν.

Ὁ Πομπόννης παρωθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἔρωτός του, ἐπανεπαύετο εἰς τὸν ἀξιομακρὸν, ὅστις ἐμελλε νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ὁδοῦ· ἡ γολέττα ἀνεκλύσασα τὴν ἀγκυρὰν ἀνέπτυσσε πάντα τὰ ἰστία καὶ ἠτοιμάζετο μακρόθεν νὰ παραπλευσῇ τὰς ἀκτὰς τρεπομένη πρὸς δυσμὰς· ἡ νύξ ἐπήρχετο καὶ τὰ πάντα ἠρέμουσαν πλὴν τοῦ εἰς φυλακὴν τοῦ πλοίου τεταγμένων ἀνδρῶν, ὅτε ἡ ἐξέγερσις τοῦ Πομπόννη ὑπῆρξε φρικαλέα.

Διεμάχετο μάτην ἐντὸς μολυβδῶτου δικτύου, ὅπερ ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ.

Εἶχε συλληφθῆ αὐτὸς ὁ ἀήττητος, εἶχε συλληφθῆ διὰ προδοσίας, ὡς λέων ἐν παγίδι καὶ πᾶσα ἀντίστασις ἀπέβαινε περιττή.

Εὐνόητα ἀποβαίνουσι τὰ γενόμενα· ἡ γολέττα μετέβαλε πλοῦν μόλις κατεκλίθη ὁ Πομπόννης μετὰ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ γυναικὸς ἐντὸς τοῦ θαλάμου· τὸ πλήρωμα εἶχε πωληθῆ εἰς τὸν Ἀνδρέαν Γίλμορ καὶ ἐν σταθερᾷ νυκτὶ ἡ λέμβος ἧς ἐπέβαιναν οὗτας καὶ ἦτις ἀπὸ πολλῶν ὠρῶν περιέπλεεν ἐν ἀποστάσει κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πομπόννη ἐπλησίαζεν ἡρέμα τὴν γολέτταν ἐκ τῶν πλευρῶν καὶ ἐκκμην ἔφοδον ἐπ' αὐτῆς· ἡ ἀβλαβὴς ἀλιευτικὴ λέμβος ἐπληροῦτο ἀγγλῶν ναυτῶν, ἀνεώγη ἀθροῦθως ἡ θύρα τοῦ θαλάμου καὶ τὸ δίκτυον κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Πομπόννη καὶ παρεδίδου αὐτὸν ἀνυπερασπίστως εἰς τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ.

Αὐτὸς ὅστις τοσαύτας μετεχειρίσθη πανουργίας ἐγένετο θυμὰ τοιαύτης ἐκ τῶν κοινοτάτων, καὶ περὶ πλέον ὁ Ἀνδρέας Γίλμορ ἐπώλησεν αὐτὸν εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς τοὺς θανασίμους τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐξ ἅπαντος ὁ Πομπόννης ἦτο ἀπωλεσμένος!

Τίς δ' ἐξεπλάγη τῇ ἐπιούσῃ ὅτε ἀλιευτικὴ λέμβος ἐπανήγαγε τὴν ὠραίαν Ὀλλανδῆν σώαν καὶ ὑγιᾶ εἰς Νόρδεν;

Ὁ πατήρ αὐτῆς Βαγκάτεμ, ὅστις οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστήριον.

Ἄλλ' οὐδὲ ἡ ἀπεγνωσμένη Ἑλένη ἐγνώρισε ποτὲ τί ἐπακριβῶς συνέβαιεν.

Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐθρήνησε τὸν πολυλάτρευτον αὐτῆς σύζυγον, ὃν τῇ ἀνῆρπασαν τῇ ἐπιούσῃ τοῦ γάμου.

Τί ὅμως ἔκαμαν τὸν Πομπόννην;

Κατεβίβασαν αὐτὸν εἰς τὸ ἄντλον κατασφραγισμένον ὑπὸ δεσμῶν καὶ ἐντὸς τοῦ δικτύου περιορισμένον· ἐπειδὴ δ' ἐγνώριζον τὴν ἀκαταδάμαστον αὐτοῦ ἐνεργητικότητα, ἔπρεπε νὰ ληφθῶσι πάντα τὰ μέτρα καὶ ἐλήφθησαν.

Ὁ Πομπόννης λυσσῶν ἐζήτηε νὰ συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν ἐκὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, ὅπερ περὶ τὴν αὐγὴν τῆς ἐπιούσης εἰσέπλεεν εἰς τὸν ὄρμον τῆς Βεῦμουθης, αὐτὸς δὲ ἐνεκλείσθη ἐντὸς τοῦ Κερατίου Πύργου.

Ὅτε δεσμῶν χεῖρας καὶ πόδας διὰ βαρυντικοῦ κατεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὴν λέμβον, δι' ἧς θὰ μετεφέρετο εἰς τὴν ξηρὰν, ἀνεγνώρισε τὸν Ἀνδρέαν Γίλμορ ὅστις διέτασσε καὶ διεκάνονιζε τὰ πάντα.

Ἐνόησε τότε πάντα καὶ μειδιᾶμα ὑπεροπτικῆς περιφρονησεως διέστειλε τὰ χεῖλη αὐτοῦ.

— Ἐπωλήθη εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς ἀπὸ ἀμερικανῶν, εἶπεν ἐμπύσας αὐτὸν οἱ Ἀγγλοὶ ποτὲ δὲν ἠμύρσαν νὰ με συλλάβουν καὶ ἦτο ἀναγκαία ἡ προδοσία τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ.

Ταύτην μόνον τὴν μορφήν ἐξήνεγκε καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὰς ψυχὰς τοῦ δεσποτηρίου τοῦ Κερατίου πύργου ἀναμεινών πλέον τὴν τύχην του, τύχην ἣν ἐκ μακροτάτου ἐγνώριζε, διότι οὐδέποτε θὰ ἔσπερον οἱ Ἕλληες ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν ἀξίαν τοῦ πρὸς αὐτὸν γράμματος καὶ νὰ τὸν χαρακτηρίσωσιν ὡς καταδρομέαν τὸν ἐθεώρουσαν ὡς πειρατὴν καὶ ὡς τοιοῦτος ἐμελλε ν' ἀπαγχονισθῆ.

Θλιβερά ἦν ἡ προσδοκία αὕτη ἐκείνῳ οὐ τοσάκις ἐφείσθησαι αἱ ἀγγλικαὶ σφαῖραι· τοιαῦτα δὲ διανοεῖτο μέχρι τῆς ἐλευσεως τοῦ θανάτου πρὸς ὃν εἶχεν ἀμερίμνως, ὅτε ἀνεφῆν ἡ θύρα τοῦ δεσποτηρίου καὶ ἐν τῷ εἰσδύσαντι φωτὶ εἶδεν εἰσελθούσαν γυναικίαν κρατούσαν ἐν χειρὶ κλεπτοφάναρον.

— Ἀναγνώρισέ με Πομπόννη, εἶπεν αὕτη ἀποκαλυφθεῖσα, εἶμαι ἡ Δαία, μ' ἐπρόδωκες καὶ ἐξεδικήθην· ἐγὼ σε παρέδωκα εἰς τοὺς Ἄγγλους».

Σημείωσις. — Ἐνταῦθα λήγει ἡ ἀφήγησις τῶν κατὰ Πομπόννην, Δαίαν καὶ Ὁραϊάν Ὀλλανδῆν.

Ἐπάρχει λόγος νὰ πιστεῦσωμεν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ πρωθιερέως τῆς Μασκάτης δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἐπιδιώξῃ μέχρι τέλους τὴν ἐκδίκησίν της, διότι τὴν ἐπιούσαν ὅτε προσῆλθεν νὰ ζητήσωσι τὸν τολμηρὸν καταδρομέαν καὶ νὰ ἀγάγῳσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἱκρίωμα, ἐγένετο οὗτος ἀφανὴς χωρὶς νὰ φανῆ τὸ παραμικρὸν ἴχνος. Φαίνεται δὲ βέβαιον ὅτι ἡ Δαία διενήργησε τὴν ἀπόδρασιν τοῦ Γκυ δὲ Βριακ καὶ ὅτι οὗτος συνδεδεμένος πρὸς αὐτὴν διὰ τῶν δεσμῶν τῆς εὐγνωμοσύνης ἐλησμονήσῃ τὴν ὠραϊάν Ὀλλανδῆν καὶ ἐζήσῃ μετὰ τῆς Δαίας ἐν ἀγνώστῳ τινὶ γωνίᾳ τῆς γῆς, διότι ἐκτοτε οὐδέποτε πλέον ἠκούσθη γενόμενος λόγος περὶ Πομπόννην.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ μετ' αὔξοντος πάντοτε ἐνδικέροντος ἐξήκολούθησε μέχρι τέλους τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ χειρογράφου, ὅπερ τῷ ἐνεπιστεῖθη ὁ φίλος αὐτοῦ, τῇ δ' ἐπιούσῃ ὅτε ἐπανέυρε τὸν Φλαβιανὸν ἐξεγεθῆντα τοῦ ὕπνου.

— Ναὶ μὲν πολὺ σπουδαία εἶνε ἡ ἱστορία αὕτη, τῷ εἶπεν, ἀλλὰ τί τάχῃ ἀποδεικνύει; Ὁ Γκυ δὲ Βριακ ἐσώθη...

Ἄλλ' ὁ Μωροῦ ἀνυπομονῶν ἀνεχρίτισεν αὐτόν.

— Αὐτὸ μόνον βλέπεις σύ, καὶ πρέπει νὰ ἠμολογήσῃς ὅτι μεγάλην δεικνύεις ἀπροθυμίαν! Πῶς! ἐπιμένεις νὰ μὴ ἐνοήσῃς ὅτι ἡ κόρη τοῦ πρωθιερέως τῆς Μασκάτης ἄφησε τὴν ἐκδίκησίν της νὰ τὸν ἀκολουθῇ, ἀλλ' ὅτι ὁ Γκυ δὲ Βριακ ἀνεκάλυψεν, ὡς καὶ σύ, τὴν μυστικὴν οἰοδὸν, κυριευθεὶς ὅμως ἀπὸ τῆς πείνης, ἀπέθανεν ὁ δυστυχὴς, διότι ἡ θάλασσα δὲν εἶχε τότε ἀποπερατώσει τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἅμα καὶ τῆς σωτηρίας· δὲν εἶχε ἴσως δυνήθῃ ν' ἀνακλύψῃ τὴν ἐξοδὸν ἐκείνην. Ὁ σκελετὸς τὸν ὅποιον εἶδες καὶ εἶδα εἶνε ἰδικὸς του καὶ ἀπὸ τοὺς δακτύλους του ἀπέσπασα τὸ Χρυσῶν φύλλον, τὸ φέρων τὴν ὑπογραφὴν Πομπόννην.

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἐνίστατο πλέον.

— Ναί, καλὰ λέγεις, φίλτατε, ἀνταπήντησεν, ἀλλὰ νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, τόσον προβληματικὴ, ἢ διὰ νὰ εἶπω καλλίτερα, τόσον φαντασιώδης μοὶ ἐφάνη πάντοτε ἡ ὑπαρξὶς θησαυροῦ καὶ τόσον ἀφελὴς οἱ ἀγωνιζόμενοι νὰ τὸν ἀνακάλυψαν, ὥστε δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταταχθῶ εἰς αὐτούς.

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε καὶ ἐὰν εἶμεθα ἠπατημένοι, ἐγὼ μόνον θὰ ἀναλάβω ὅλην τὴν εὐθύνην· σὺ μάλιστα θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ἀποκαλέσῃς ἠλίθιον καὶ βλακῆ καὶ νὰ μοὶ εἴπῃς χιλίας ἄλλας παρομοίας ἀληθείας.

Ὁ Λαφρεσάνζ οὐδὲν εἰς ταῦτα ἀπεκρίθη.

— Μοὶ οἶδεις λοιπὸν ἐλευθερίαν ἐνεργείας; εἶπεν ἐντόνωσ ὁ Μωροῦ.

— Πῶς; θέλεις νὰ σοὶ τὴν ἀρνηθῶ!

Ὁ Μωροῦ ἤξευρε μετ' ὀλίγον τί ἐμελλε νὰ πράξῃ.

Ἦσαν τότε αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ ἔκρου, ἡ δὲ τελευταία του εἰς Σαὶν Μαλώ μεταβάσας τῷ ἔδωκε τὴν ἑως τότε λείπουσαν τελευταίαν πεποιθήσιν καὶ ἐθεώρει καλόν, μὲ κίνδυνον νὰ διακυβέσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἔργου ὅπερ μετὰ μείζονος ὄλονεν ἐπεδίωκεν ἐνεργείας, βασιζομένης ὁσημέραι ἐπὶ ἀκλονήτου πεποιθήσεως, νὰ ἐπισπεύσῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ κερδήσῃ τὸν ἀγῶνα ἐν σπουδαίᾳ πάλῃ, καθόσον ἐνόει καλλίστα ὅτι ἀντίπαλοι, εἴτινες ἦσαν εἰς πάντα ἀποφασισμένοι, δὲν ἔχονον καιρὸν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐζήτουν νὰ τὸν προλαθῶσιν.

Ὁ Φλαβιανὸς εὐθὺς βαίνων ἐσκέφθη νὰ πορευθῆ εἰς εὐρεσιν τοῦ ἀγαθοῦ Φιλήμονος, διότι μετ' αὐτοῦ πρῶτον ἤθελε νὰ διαλεχθῆ, θεωρῶν ἐπὶ τέλους ἀναπόδραστον τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ, ἔφθασε δὲ καταλλήλως εἰς τὴν ὁδὸν Κομαρτέν. καθόσον ἡ θεία Ἐλθίρα καὶ ἡ κνεψιά ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσι μέλλουσαι νὰ περιέλθωσι τὰ καταστήματα, ἐνῶ αὐτὸς ὁ κύριος Σιωδνὰ ἐνηθρόνετο ἀναγινώσκων τότε διαφόρους ἐφημερίδας.

Ἀνέμεινε λοιπὸν νὰ μείνῃ μόνος ὁ κύριος Σιωδνὰ, καὶ μετὰ τινὰς τετριμμένους λόγους καὶ μετὰ τινὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς φωνῆς τῆς θείας Ἐλθίρας ὅπως καλλίτερον προδιατεθῆ ὁ ἀνὴρ, ἤρχισεν εὐθὺς τὴν ὁμιλίαν καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὸ Χρυσῶν φύλλον, ἐζήτηκεν αὐτῷ πιστῶς μεταφράσας τὸ περιεχόμενον.

Τὸ δὲ συμπέρασμα του ἦν τὸ ἐξῆς:

— Ἀνεκάλυψα ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ προπάππου τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων του καὶ ἡ ἀνακάλυψις, τὴν ὅποιαν ἔκαμεν ὁ Λαφρεσάνζ εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ Κερατίου κόλπου, συμπληρῶνει τὸ τελευταῖον χάσμα.

— ὦ! πόσον θὰ χαρῆ ἡ Βέρθα, ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλήμων κρούων τὰς χεῖρας μετὰ παιδικῆς χαρᾶς, αὕτη ἡ ὁποία ἀποδίδει τόσον κημασίαν εἰς ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τοὺς προγόνους της...

Ὁ Φλαβιανὸς περιῆλθεν εἰς τὴν δυσχερῆ θέσιν ἣν ἐπεθύμει.

— Ἄ! εἶπε, ζητῶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας νὰ μὴ ἀνοίξετε τὸ στόμα καὶ εἰπῆτε ἐμείνο τὸ ὅποιον σας ἐξεμυστηρεῖσθην οὔτε εἰς τὴν κυρίαν Σιωδνὰ οὔτε εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ.

Ὁ θεῖος Φιλήμων ἐβόησε τρίς.

— Σὰς ἠμολογῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ εἶνε πολὺ δύσκολον, ἀπεκρίθη ἀφελῶς, διότι αἱ γυναικῆες αὐταὶ θὰ ἐνοήσονται ἀμέσως ὅτι ταῖς κρύπτω κάτι τι.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ἀπαιτῶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, εἶπεν, ἄλλως σιωπῶ καὶ δὲν θὰ μάθετε τὰ λοιπὰ, τὰ ὅποια εἶνε πολὺ σπουδαιότερα.

Ὁ νέος ἐγνώριζε τὴν χρηστότητα τοῦ θεοῦ Φιλήμονος καὶ ὅτι ἀπαξ ὑποσχόμενός τι προετίμα μᾶλλον νὰ καταστραφῆ ἢ νὰ προδώτῃ τὸν ἕκρον του καὶ ὅτι οὐδέ λόγος θὰ ἐξήρχετο τοῦ στόματός του· οὕτω δὲ βοήθησεν καὶ τῆς περιεργίας τοῦ Σιωδνὰ ὑπεσχέθη ἐπισήμως.

(Ἐπεται συνέχεια).

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

ΙΓ

ΟΥΑΛΕΝΤΙΑ

Τὸ ἀπὸ Γρανάδας εἰς Οὐαλεντίαν ταξείδιον γενόμενον de un Tiron, ὅπως λέγουσιν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἦτοι ἄνευ διακοπῆς τινός, εἶνε διασκεδάσις, τὴν ὅποιαν πᾶς ἄνθρωπος λογικὸς ἀποφεύγει νὰ δοκιμάσῃ δευτέραν φοράν ἐν τῷ βίῳ του.

Ἀπὸ Γρανάδας μέχρι Μενζιβάρ, χωρίου κειμένου ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Γουαδαλκιβίρου μεταξὺ Ἰκένης καὶ Ἀνδουζάρ, εἶνε μία ὀλόκληρος νύξ μὲ τὸ λεωφορεῖον ἀπὸ Μενζιβάρ μέχρι τοῦ Ἀλκαζάρ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου εἶνε ἡμίσεια ἡμέρα μὲ τὸν σιδηροδρομὸν, ἐντὸς ἀμάξης χωρὶς παραπετάσματα, ἐν τῷ μέσῳ παιδάδος γυμνῆς, ὡς ἡ παλάμη τῆς χειρὸς καὶ μὲ τὸν φοβερὸν ἐκείνον ἥλιον καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀλκαζάρ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου μέχρι Οὐαλεντίας, ὑπολογιζομένης ὀλοκλήρου μίαις ἐσπέρας τὴν ὅποιαν διέρχεσθε εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀλκαζάρ περιμένοντες τὴν ἀμάξοστοιχίαν, εἶνε ἄλλη μία νύξ καὶ ἄλλη μία ὀλόκληρος πρωία, ὅπως φθάσετε εἰς τὴν ποθητὴν πόλιν ἀκριβῶς τὴν μεσημβρίαν, ὅτε ἡ φύσις, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ Αἰμίλιος Πράγας, ἀνατριχιάζει ἐπὶ τῇ φοβερᾷ ἰδέᾳ ὅτι ὑπολείπονται εἰσέτι τέσσαρες θερινοὶ μῆνες.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὰ μέρη τὰ ὅποια διατρέχει τις εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξείδιου τούτου εἶνε τόσον ὠραῖα ὥστε παρὰ τὰς ἐκ τῆς ἀϋπνίας καὶ τοῦ καύσωνος κοπώσεις αἰσθάνεται τις ἀπερίγραπτον εὐχαριστήσιν. Εἶνε ταξείδιον πλήρες ἀπροσδοκῆτων ἀπόψεων, αἰφνιδίων μεταβολῶν, παραδόξων ἀντιθέσεων, σκηνογραφιῶν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς φύσεως, θαυμασιῶν καὶ φανταστικῶν μεταμορφώσεων, ταξείδιον ὅπερ σὰς κάμνει νὰ πιστεύεται ὅτι διετρέξατε οὐχὶ μέρος τῆς Ἰσπανίας, ἀλλ' ὀλόκληρον τὸν μεσημβρινὸν τῆς γῆς διὰ μέσου τῶν μάλλον διαφόρων χωρῶν.

Ἀπὸ τῆς κοιλάδος τῆς Γρανάδας, τὴν ὅποιαν διασχίζετε ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ἀνοίγοντες εἰσὶν εἰς μετὰ κόπου τὴν δίοδον μεταξὺ τῶν ὄρων καὶ τῶν κήπων, ἐν τῷ μέσῳ μεγαλοπρεποῦς βλαστήσεως, ἡ ὅποια θαρρεῖτε ὅτι σὰς περικυκλῶνει ὡς ἐξωγκωμένη θάλασσα διὰ νὰ σὰς περιτυλίξῃ καὶ νὰ σὰς καταπῆν μὲ τὰ χλόερά της κύματα, φθάνετε ἐν τῷ μέσῳ πενιχρῶν καὶ ἀποκρήμων βουνῶν, ὅπου οὔτε ἔχνος ἀνθρωπίνης καταικίας φαίνεται, ἐγγίζετε τὸ χεῖλος τῶν κρημνῶν, διέρχεσθε πλησίον τῶν ὄχθων τῶν χειμάρρων, διατρέχετε βαθεῖς χαράδρας καὶ νομίζετε ὅτι περιεπλανήθητε εἰς λαβύρινθον κρημνῶν.

Ἀκολουθῶς φθάνετε ἐκ νέου ἐν τῷ μέσῳ τῶν πρασίνων λόφων καὶ τῶν ἀνθισμένων ἀγρῶν τῆς ἄνω Ἀνδαλουσίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξαφανίζονται αἰφνιδίως ἀγροὶ καὶ λόφοι καὶ εὐρίσκεσθε ἐν τῷ μέσῳ τῶν πετρωδῶν ὄρων τῆς Σειράς Μο-

ρένης, ἅτινα αἰωροῦνται πανταχόθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας καὶ σὰς κλείουσι ὀλόγυρα τὸν ὀρίζοντα ὡς τείχη ἀπεραντοῦ ἀβύσσου. Ἐξέρχεσθε ἀπὸ τὴν Σειράν Μορένην, βλέπετε ἐκτεινομένας ἐνώπιόν σας τὰς ἐρήμους πεδιάδας τῆς Μάγχης· ἐξέρχεσθε ἀπὸ τὴν Μάγχην, προχωρεῖτε ἐπὶ τῆς ἀνθηρᾶς παιδάδος τῆς Ἀλμάνσας, ἥτις ποικίλλεται ὑπὸ παντὸς εἶδους καλλιερχειῶν, καὶ φαίνεται ὡς ἀπεραντος τάπης χρωματισμένος ἐν ὅλων τῶν πρασίνων χρωμάτων, ἅτινα δύνανται νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὸν χρωστῆρα ζωγράφου τινός.

Καὶ τέλος πέραν τῆς παιδάδος τῆς Ἀλμάνσας, ἐκτείνεται εὐφρόσυνος ὄασις, χώρα εὐλογημένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀληθῆς ἐπιγίαιος παράδεισος, τὸ βασίλειον τῆς Οὐαλεντίας, ἀπὸ τῶν συνόρων τοῦ ὁποίου μέχρι τῆς πόλεως, διέρχεσθε διὰ μέσου κήπων, ἀμπέλων, πυκνῶν φυτειῶν ἐκ πορτοκαλεῶν, ἐπαύλειων, χωρίων εὐθύμων, ὄρων ἐκ φοινίκων, ἐκ ροιῶν καὶ ἀλόης, ζαχαρκαλαμώνων, ἀτελευτήτων φρακτῶν ἐξ ἰνδικῶν σικκῶν, μακρῶν ἀλύσεων ἐκ λοφίσκων καὶ γηλόφων κονικοῦ σχήματος καλλιεργημένων κατὰ διαφόρους τρόπους ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τῆς βάσεως καὶ ποικιλλομένων ὑπὸ διαφόρων χρωμάτων, πανταχοῦ δὲ οὐδὲν ἄλλο βλέπετε ἢ ζωηρὰν καὶ ἀκμαίαν βλάστησιν, ἥτις πληροὶ πᾶν κενόν, ὑπερβαίνει πᾶν ὕψος, ἐνδύει πᾶσαν ἐξοχήν, ὑψοῦται, αἰωρεῖται, διολισθαίνει, συνθλίβεται, συσσωρεύεται, συμπλέκεται, σὰς ἐμποδίζει τὴν θέαν, σὰς κλείει τὴν ὁδόν, σὰς θαμβώνει διὰ τῆς πρασιναδᾶς, σὰς κουράζει διὰ τῆς ὠραιότητος, σὰς συγχέει μὲ τὰς ἰδιοτροπίας της καὶ τὰς τρέλλας της καὶ σὰς κάμνει τὴν ἐντύπωσιν αἰφνιδίως τινός παραγωγικῆς γονιμότητος τῆς γῆς, καταληφθείσης ὑπὸ ἠδύπαθους πυρετοῦ ἐκ τοῦ πυρός μυστηριώδους τινός ἡφαιστείου.

Τὸ πρῶτον κτίριον ὅπερ προσβάλλει τὴν ὄρασίν σας ὅταν εἰσέρχεσθε εἰς τὴν Οὐαλεντίαν, εἶνε μέγα τι Ἰπποδρόμιον ταυρομαχιῶν, κείμενον δεξιὰ τοῦ σιδηροδρόμου, σχηματιζόμενον ἐκ τεσσάρων σειρῶν τόξων, κειμένων τῆς μίαις ἐπὶ τῆς ἄλλης, ὑποστηριζομένων διὰ παχέων κιόνων, πλινθοκτιστον, ὁμοιάζον μακρόθεν πρὸς τὸ Κολοσσαῖον. Εἶνε τὸ Ἰπποδρόμιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὴν τετάρτην Σεπτεμβρίου τοῦ 1871 ὁ βασιλεὺς Ἀμεδαῖος ὑπὸ τὰς ὄψεις δεκαεπτὰ χιλιάδων θεατῶν ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ ἐξόχου ταυρομάχου, τοῦ ἐπονυμαζομένου Τάτου, μονόποδος, ὅστις διευθύνων τὰς παραστάσεις τοῦ Ἰπποδρόμου εἶχε ζητήσει τὴν ἀδειάν νὰ τῷ προσφέρῃ τὰ σεβάσματα του ἐντὸς τοῦ θεωρείου.

Ἡ Οὐαλεντία εἶνε πλήρης ἀναμνήσεων τοῦ δουκὸς τῆς Ἀόστης. Ὁ σκευοφύλαξ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ κατέχει χρυσοῦν χρονόμετρον μὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός του ψηφιδᾶ ἀδαμάντινα, καὶ μίαν ἄλυσιν ἐκ μαργαριτῶν, δορηθείσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἰαίου, ὅταν μετέβη νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Nuestra Señora de los Desamparados (Παναγίας τῶν Ἐγκαταλελειμμένων). Ἐν τῷ Πτωχοκομίῳ οἱ πτωχοὶ ἐνθυμοῦνται ὅτι ἡμέραν τινὰ ἔλαβον ἀπὸ τῆς ἰαίας

αὐτοῦ χειρὸς τὸν ἐπιούσιον ἄρτον. Ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ μωσαϊκῶν, Νόλλα τινός, φυλάσσονται δύο λίθοι, ἐφ' ἑνὸς ἐκ τῶν ὁποίων ἔχει χαραχθεὶς ἰδιοχειρῶς τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας. Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Τετουάν ὁ λαὸς δεικνύει τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος τοῦ Σερβελλόν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐξενίσθη, καὶ ἥτις εἶνε ἡ ἰδία οἰκία ἐνθα Φερδινάνδος ὁ Ζ' ὑπέγραψε ἐν ἔτει 1814 τὰ καταλύοντα τὸ Σύνταγμα διατάγματα, ἐνθα παρητήθη ἡ βασίλισσα Χριστίνα ἐν ἔτει 1840, ἐνθα διήλθεν ἡμέρας τινὰς ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα ἐν ἔτει 1858. Τέλος δὲν ὑπάρχει γωνία τῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ δύναται τις νὰ εἴπῃ: ἐδῶ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα ἐνός πολίτου, ἐδῶ ἐπεσκέφη ἐν ἐργοστάσιον, ἐδῶ διήλθε πεζῇ, μακρὰν τῆς ἀκολουθίας του, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἀνύποπτος, ἀτάραχος, μειδιῶν. Καὶ ὑπῆρξεν ἀκριβῶς ἡ Οὐαλεντία, ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ δουκὸς τῆς Ἀόστης, ἡ πόλις ἐν τῇ ὁποίᾳ πεντέτις τις κορασίς, ἀπαγγέλλουσα στίχους, ἔθιξε τὸ φοβερὸν ἐκείνο θέμα τοῦ *Rey extranjero* (ξένου βασιλέως) διὰ τῶν εὐγενεστέρων καὶ συνετωτέρων λέξεων, αἵτινες πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν ἠκούσθησαν ἴσως ἐν Ἰσπανίᾳ λέξεων, τὰς ὁποίας ἐὰν ὅλη ἡ Ἰσπανία συνέλεγε καὶ ἐμελέτα, ἴσως θὰ ἀπέφυγε πολλάς συμφοράς αἱ ὁποῖαι τὴν ἐπληξάν καὶ αἱ ὁποῖαι τὴν ἀναμένουν λέξεων, τὰς ὁποίας ἴσως ἡμέραν τινὰ θὰ ἐνθυμῶνται στεναχίζοντες οἱ Ἰσπανοὶ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τοῦδε ἤδη ἀρῶνται ἐκ τῶν συμβεβηκότων θανμασίαν αἴγλην ἀληθείας καὶ ὠριότητος.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ στίχοι εἶνε εὐκαλοὶ καὶ χαριέντες τοὺς ἀντιγράφω. Τὸ ποίημα ἐπιγράφεται: Θεὸς καὶ βασιλεὺς καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Dios, en todo soberano,
Creo un dia à los mortales,
Y à todos nos hizo iguales
Con su poderosa mano.

No reconoció Naciones
Ni colores ni matices
Y en ver los hombres felices
Cifró sus aspiraciones

El Rey, che su imàgen es,
Su bondad debe imitar
Y el pueblo no ha de indagar
Si es aleman ò francés.

Porquè con ceño iracundo
Rechazarle siendo bueno?
Un Rey de bondades lleno
Tiene por su patria el mundo.

Vino de nacion estraña
Garlos Quinto emperador,
Y conquistò su valor
Mil laureles para España.

Y es un recuerdo glorioso
Aunque en guerra cimentado,
El venturoso reinado
De Felipe el Animoso.

Hoy el tercero sois Vos
Nacido en estraño suelo
Que viene à ver nuestro cielo
Puro destello de Dios.

Al rayo de nuestro sol
Sed bueno, justo y leal,
Que à un Rey bueno y liberal
Adora el pueblo español.

Y à vuestra frente el trofeo
Ceñid de perpetua gloria,
Para que diga la historia
—Fué grandee l Rey Amadeo.—»

(Ὁ παντοδύναμος θεὸς ἐπλασεν ἡμέραν τινὰ τοὺς θνητοὺς καὶ διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτοῦ χειρὸς μᾶς ἔκαμεν ὅλους ἴσους.

Δὲν ἀνεγνώρισεν οὔτε ἔθνη, οὔτε χρώματα, οὔτε φωτοσκιάσεις. Ἡ μόνη ἐπιθυμία του ἦτο νὰ ἴδῃ τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχεῖς.

Ὁ Βασιλεὺς ὅστις εἶνε εἰκὼν αὐτοῦ πρέπει νὰ μιμῆται τὴν ἀγαθότητά του, ὁ δὲ λαὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξετάξῃ ἐὰν εἶνε Γερμανὸς ἢ Γάλλος.

Διὰτὶ ἐνῶ εἶνε καλὸς νὰ τῶν ἀποθῶμεν μετ' ὀργῆς; Ὁ πλήρης ἀγαθότητος Βασιλεὺς ἔχει πατρίδα τὸν κόσμον.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Κάρολος Πέμπτος ἦλθεν ἀπὸ ξένον ἔθνος, καὶ διὰ τῆς ἀνδρείας του ἔδραψε χιλιάς δάφνας διὰ τὴν Ἰσπανίαν.

Εἶνε ἐνδοξὸς ἀνάμνησις, καίτοι ἐν πολέμῳ ἀποκηθεῖσα, ἡ εὐτυχὴς βασιλεῖα τοῦ Μεγαλοψύχου Φιλίππου.

Σήμερον ὁ τρίτος εἶσαθε Σεῖς, ὅστις ἐγεννήθητε εἰς ξένην γῆν καὶ ἔρχεσθε νὰ ἴδετε τὸν οὐρανὸν μας, καθαρὸν σπινθῆρα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου μας ἔσο ἀγαθός, δίκαιος καὶ εὐθύς: διότι ὁ Ἰσπανικὸς λαὸς λατρεύει τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλελεύθερον Βασιλέα.

Περίβαλον τὸ μέτωπόν σου διὰ τοῦ τροπαίου τῆς αἰωνίας δόξης, ἴνα εἴπῃ ἡ ἱστορία:—Ὁ Βασιλεὺς Ἀμεδαῖος ὑπέρθε Μέγας.—»)

Ὡ πτωχὴ κορασίς, πόσα σοφὰ πράγματα εἶπες σύ, καὶ πόσα πράγματα ἀνόητα ἔκαμαν οἱ ἄλλοι!

Ἡ πόλις τῆς Οὐαλεντίας: ἐὰν εἰσερχόμενοι εἰς αὐτὴν ἔχετε ὑπ' ὄψιν τὰ ἔσμητα τῶν ποιητῶν δι' ὧν ἐξύμνησαν τὰς καλλονὰς αὐτῆς, δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ὠραίαν εἰκόνα τὴν ὁποίαν ἔχετε σχηματίσει ἐν τῷ νῷ ὑμῶν περὶ αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου ὁμοῦ δὲν παρυσιάζει τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην ὅψιν ἦν ἀναμένετε, ἐὰν κρίνετε ἐκ τῆς δικαίας περὶ αὐτῆς φήμης ὡς πόλεως ταραχοποιῶν, φιλοπολέμου, ὑποκινούσης πολιτικὰς ταραχὰς καὶ ἀρεσκομένης μᾶλλον εἰς τὴν ὁσμὴν τῆς πυρίτιδος παρὰ εἰς τὰ ἀρώματα τῶν κήπων καὶ τῶν ἐκ πορτοκαλεῶν δασῶν τῆς.

Ἡ πόλις κεῖται ἐπὶ ἐκτεταμένης καὶ ἀνθηρᾶς πεδιάδος ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Γουαδαλκιβίρου, ὅστις τὴν χωρίζει ἀπὸ τὰ πράσπεια αὐτῆς, ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὸν ὄρμον ὅστις, τῇ χρησιμεύει ὡς λιμῆν. Αἱ ὁδοὶ τῆς εἶνε σκολιαὶ μὲ ὑψηλὰς, ἀκόμψους καὶ πολυχρόμους οἰκίας, ἕνεκα δὲ τούτου ἦττον εὐαρέστου ὕψους ἢ αἱ ὁδοὶ τῶν ἀνδαλουσιακῶν πόλεων, καὶ

έντελῶς ἐστερημέναι τῆς τερπνῆς ἐκείνης ἀνατολικῆς χροιάς, ἣτις διαθέτει τόσον εὐαρέστως τὴν φαντασίαν.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ἐκτείνεται ὠραιότατος περίπατος ἀποτελούμενος ἐκ μεγαλοπρεπῶν δενδροστοιχιῶν καὶ ὠραίων κήπων, εἰς τὸν ὅποισιν φθάνει τις ἐξερχόμενος τῆς πύλης τοῦ Κιδ, ἐκπέρωθεν τῆς ὁποίας ἐγείρονται δύο μεγάλοι πύργοι μετ' ἐπαλλξερων καὶ ἡ ὁποία φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος, διότι οὗτος διήλθε δι' αὐτῆς ἐν ἔτει 1094 ἀφού ἐξεδίωξεν ἐκ τῆς Οὐαλεντίας τοὺς Μαύρους.

Ἡ μητρόπολις, κτισμένη ἐπὶ ἐκτεταμένου χώρου, ὅπου ἠγείρετο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων νὰ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀρτέμιδος, ἀκολούθως δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Γόθων ἐκκλησία ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Σωτῆρος, καὶ ἀκολούθως ἐν τζαμίον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀράβων, μεταβληθὲν ἐκ νέου εἰς ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ Κιδ, μετατραπεῖσιν ἐκ δευτέρου εἰς τζαμίον ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἐν ἔτει 1101 καὶ πάλιν μετὰ ταῦτα εἰς ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Don Jaime μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἐξωσιν τῶν ἐπιδρομέων, εἶνε μέγα κτίριον, καὶ περιέχει ἀφθονα κοσμηματα καὶ θησαυροὺς, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ παραβληθῆ πρός τὰς περισσοτέρας ἐκ τῶν λοιπῶν ἰσπανικῶν μητροπόλεων.

Ἦν ἔτι μερικὰ μέγαλα τὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ ἴδῃ τις, ὡς τὸ μέγαρον τῆς Audiencia (Ἀκροάσεως), τὸ ὅποισιν εἶνε ὠραῖον μνημεῖον τοῦ δεκάτου ἐκτου αἰῶνος, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ συνήρχοντο οἱ Κόρται τοῦ βασιλείου τῆς Οὐαλεντίας· τὸ Δημαρχεῖον κτισθὲν μετὰ τοῦ 12' καὶ τοῦ 13' αἰῶνος, ἐν τῷ ὁποίῳ φυλάσσονται τὸ ξίφος τοῦ Don Jaime, αἱ κλεῖδες τῆς πόλεως καὶ ἡ σημαία τῶν Μαύρων· καὶ πρὸ πάντων τὸ Χρηματιστήριον φημιζόμενον διὰ τὴν ὠραίαν αὐτοῦ αἴθουσαν ἀποτελουμένην ἐκ τριῶν ναρθήκων, χωριζομένων ὑπὸ εἰκοσιτεσσάρων στύλων κυρτῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται μετὰ περισσῆς χάριτος τὰ ἐλαφρὰ τόξα τῶν θόλων καὶ ὁ ὀφθαλμὸς δέχεται ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐκείνης εὐάρεστον ἐντύπωσιν τέρψους καὶ ἀρμονίας. Καὶ τέλος ὑπάρχει ἐν μουσεῖον ζωγραφικῆς, ὅπερ δὲν συγκαταλέγεται μετὰ τῶν τελευταίων τῆς Ἰσπανίας.

(Ἐπειτα τὸ τέλος).

ΠΙ. Ἀ ΒΑΛΒΗΣ.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΟΥ

(ΤΗΙ, ἘΑΝΘΟΜΑΔΔΟΥΣΑΙ)

Ἡ Χρυσούλα ἦταν ξανθομαλλούσα κόρη ἐνὸς ξυλοκόπου καὶ εἶχε πολλὰς φορὰς ἀκούσει πῶς ἡ εὐτυχία ὑπάρχει, μὰ ποτὲ δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ καὶ ποῦ μπορούσε νὰ τὴν βρῆ.

Ὡς τότε δὲν τὴν εἶχε δεῖ καθόλου μέσα στοὺς δάσους, ὅταν ἐκουβαλοῦσε φορτωμένη τὰ ξύλα ποῦ ἔκοβε ὁ πατέρας τῆς, μὲς' τὰ χαλικοστρωμένα μονοπάτια μὲ ματομένα τὰ μικρὰ πόδια τῆς ἀπὸ τ' ἀγκάθια καὶ ταῖς τσικνιδίαις. Δὲν τὴν εἶχε δεῖ καὶ οὐτε ἤξευρε ποῦ εἶνε, μὰ πάντα ἐσυλλογιζόταν πῶς θὰ μοιάζῃ μὲ κάποιον νέον ἔμμορφον, ξανθόν, καλοντυμένον, ὡς βασιλόπουλο.

Καὶ ἔλεγε :

— Μὰ λοιπὸν θὰ μείνω, ἔτσι αἰῶνια μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος καὶ δὲν θὰ γνωρίσω ποτὲ τὴν εὐτυχία ;

Καὶ τόσον λυπημένη ἦταν ἡ καυμένη ἡ Χρυσούλα ποῦ ἔπεφταν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, τόσον πολὺ ποῦ καὶ ἡ πέτρας ἀκόμη τοῦ δρόμου ἔκλαψαν, καὶ αὐταῖς, ἡ πέτρας, ποῦ ποτὲ δὲν τῆς εἶδε κανεὶς νὰ κλαψουν.

Καὶ ἡ Χρυσούλα ἔκλαιε πάντοτε.

Μὰ κατὰ καλὴν τῆς τύχην, εὐρέθηκε ἐκεῖ κοντὰ μία καλὴ νεράιδα. Ἐγύρισε τὴν εἶδε καὶ τῆς λέει :

— Ἐλα σὺ πά, μικρούλα μου ξανθομαλλούσα, μὴ κλαῖς ἔτσι. Ἐσὺ θαρρεῖς τὴν εὐτυχία σου μακρὰ καὶ ἐκείνη εἶνε δέκα βήματα ἀπὸ σένα. Ἐλα, κύτταξε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου. Βλέπεις τὸν ἔμμορφο λεβέντη, ποῦ κοιμάται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐκείνη τριανταφυλλιά ; Εἶνε τὸ βασιλόπουλο. Δὲν σε εἶδε ποτὲ του καὶ ὅμως σε βλέπει τώρα στὸν ὕπνον του. Πέρασε τὸ δρόμο καὶ γρήγορα γρήγορα πήγαινε κάθισε δίπλα του. Ἄμα ξυπνήσῃ θὰ σοῦ περάσῃ τὸ χέρι του στὸ λαιμὸ σου καὶ θὰ σε πάρῃ στὸ παλάτι του ὅπου θὰ σε κάμῃ βασίλισσά του.

Μόλις ἐτελείωσε ἡ καλὴ νεράιδα καὶ ἐχάθηκε.

Ἡ Χρυσούλα ἔμεινε χωρὶς λέξι στὸ στόμα ὡς πεθαμένη. Δὲν ἐπίστευε ποτὲ πῶς μπορούσε νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμον ἕνα τόσο ὠραῖο βασιλόπουλο. Μὲ τὴν ιδέα μόνον πῶς ἤθελε τὴν ἀγκλιᾶσει καὶ τὴν φιλήσει ἐκδοτᾶν τὰ γόνατά τῆς. Μὰ εἶδε πῶς ἔχανε τὸν καιρὸ τῆς, ἔτσι, καὶ μὴ καὶ δὲν μαζεύει τὸ φουστάνι τῆς γιὰ νὰ τρέχῃ γρηγορότερα καὶ τὸ βάλει στὰ πόδια νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία ποῦ τὴν περίμενε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου.

*

*

Τί κρίμα ὅμως, σ' αὐτὸ τὸ δάσος εἶχε καλάϊς νεραϊδαὶς, μὰ εἶχε καὶ κακὰς. Μία κακὴ λοιπὸν νεράιδα εὐρέθηκ' ἐκεῖ μπροστὰ τῆς καὶ τὴν ἐσταμάτησε.

— Μὴ θαρρεῖς, τῆς λέγει, πῶς ἔτσι γρήγορα θὰ βρῆς τὴν εὐτυχία. Αὐτὸ δὲν γίνεται. Χωρὶς νὰ κοπιᾶσῃ καθόλου ; Μάθε ἀπὸ μένα πῶς οὔτε σήμερα, οὔτε αύριο δὲν θὰ σε πάρῃ στὸ παλάτι του τὸ ἔμμορφο βασιλόπουλο.

— Μὰ γιατί εἶσαι τόσο κακὴ, κυρά μου ; τὴν ἐρώτησε ἡ Χρυσούλα. Σὲ τί θὰ σε πειράξῃ ἂν μὴ φτωχὴ κόρη εὐτυχισμένη ; Ἐπειτα δὲ καὶ δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε ἀπὸ σένα ἀφού ἡ καλὴ νεράιδα μουπε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίσει.

— Ναι, ἀλήθεια, δὲν μπορεῖ μία νεράιδα νὰ καταστρέψῃ τὰ σχέδια μιᾶς ἄλλης νεραϊδᾶς, μὰ, γιὰ δέ, αὐτὴ ποῦ σε προστατεύει ἐξέλασε νὰ σοῦ ὀρίσῃ καὶ τὸν τρόπον ποῦ θὰ περάσῃς στὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου. Γύρισε δὲς ἐκεῖ ψηλὰ στὴν κορυφὴ τοῦ δένδρου. Βλέπεις τὸ νῆμα τῆς ἀράχνης ποῦ φθάνει ὡς τὸ ἄλλο δένδρο ; ἐκεῖ ἐπάνω θὰ περάσῃς γιὰ νὰ φθάσῃς στὸ βασιλόπουλο ποῦ σε περιμένει.

Αὐτὰ εἶπε ἡ κακὴ νεράιδα καὶ ἐχάθηκε ἀπὸ μπρὸς τῆς. Ἡ Χρυσούλα ἔμεινε μοναχὴ καὶ ἔτρεμε σύσσωμη καὶ ἔτρεμαν καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἀπὸ τὴν κακίαν τῆς κακῆς νεραϊδᾶς, ἀκόμη καὶ τὰ πουλάκια ποῦ ἦταν κρυμμένα μὲς' στὰ κλαδιὰ καὶ ἔχτιζαν τὴν φωνήα τους.

*

*

Στὴν ἀρχὴ ἡ Χρυσούλα δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ τὴν τὴν τύχη τῆς δυστυχίας καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ φτάσῃ. Μὰ τοῦ

κάκου. Μιά δύναμι ἀόρατη τὴν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ ὁρόμου. Ἀδύνατον νὰ κάμῃ ἓνα βῆμα ἔμπρὸς καὶ οὔτε ἠμποροῦσε νὰ κουνήσῃ τὰ χέρια της πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἦταν ἡ εὐτυχία της κοιμισμένη ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλία.

Ἔτσι ἄρχισε τὰ κλάματα. Μὰ πῶς; ἀλήθεια λοιπὸν ὄν θὰ καθήσῃ δίπλα στὸ ἔμμορφο βασιλόπουλο γιὰ νὰ τὴν εὕρῃ τὴν ὥρα ποῦ θὰ ξυπνήσῃ καὶ νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα του νὰ τὴν παρῇ στὸ παλάτι;

Ἐσῆκωσε τὰ μάτια καὶ εἶδε τὸ λεπτὸ νῆμα τῆς ἀράχνης ποῦ ἐπήγγαινε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ἐνὸς δένδρου εἰς τὸ ἄλλο. Ἀλλοίμονο, τέτοιον λεπτοκαμωμένον ποῦ λές καὶ θὰ τὸ ἔπερνε ὁ ἀέρας μὲ τὸ φύσημά του. Πεταλούδα ἂν ἐπερνοῦσε δίπλα του, μόνον μὲ τὸ κούνημα τοῦ φτεροῦ της μποροῦσε νὰ τὸ σπᾶσῃ. Καὶ ἂν ἔκανε ἡ Χρυσούλα νὰ περπατήσῃ ἐκεῖ ἐπάνω, μόλις ἀκουμποῦσε τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ της, ποῦ θὰ ἔπερτε κάτω, στὰ χαλίγια τοῦ ὁρόμου, κατασκοτωμένη, καταματωμένη. Καὶ ὅμως μ' ὄλα αὐτὰ ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ, ἀφοῦ ἀπὸ καὶ ἐκρεμόταν ἡ εὐτυχία της.

Ἀνέβηκε ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ δένδρου καὶ ἔσκυψε ἀπάνω

στὸ νῆμα τῆς ἀράχνης. Πῶς ἐφρόδον, πῶς ἔτρομε!... Μὰ πάλι πῆρε ἀπόφασι καὶ :

— Χαῖρε, εἶπε, σὺ ποῦ κοιμᾶσαι κάτω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλία, ἔμμορφο βασιλόπουλο, μὲ τὸ γέλιο στὸ στόμα, ἀγχαπημένη μου εὐτυχία. Δὲν σε γνωρίζω καὶ ὅμως πεθαίνω γιὰ τὴν ἀγάπη σου.

Εἶπε καὶ μὲ ἀπόφασι ἄρχισε νὰ περπατῇ. Ἔσειε θαρρεῖτε πῶς ἔσπασε τὸ νῆμα καὶ αὐτὴ ἔπεσε κάτω σὲ χίλια δυὸ κομματια; Καθόλου. Ἡ καλὴ νεράϊδα τὴν ἐλυπήθηκε καὶ ἀμέσως τὴν ἔκαμε ἓνα μικρὸ μικρὸ χρυσοκόκκινο μαμουνάκι ἀπὸ κείνα ποῦ τὰ λέμε βασιληάδες καὶ ἐπέρασε εἰς τὴν ἄλλη ἄκρη. Ἐπειτα πάλι ἐξανήγεινε ἡ ὥραία ξανθομαλλοῦσα κόρη καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε δίπλα στὸ κοιμισμένον βασιλόπουλο. Τότε τὸ βασιλόπουλο ἐξυπνήσῃ, τῆς πέρασε τὸ χεῖρ γύρω στὸ λαιμό της καὶ τῆς εἶπε ἐνῶ τὴν ἐφιλοῦσε στὸ στόμα :

— Θέλεις, ξανθομαλλοῦσα, νὰ γίνης βασίλισσά μου :

(Κατὰ τὸν CATULLE MENDÈS)

ΛΙΩΠΟΣ

Οἱ ἀγοράζοντες τὴν σειρὰν τῶν « Ἀπομνημονευμάτων » λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος ΔΩΡΕΑΝ τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα ». Οἱ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ συνδρομηταὶ τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων », οἱ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των, δύνανται ν' ἀποστειλώσιν οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ φρ. 17, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ φρ. 15, ἵνα ἀποκτήσῃσι τὴν σειρὰν τῶν « Ἀπομνημονευμάτων », ἐλευθέραν ταχ. τελῶν, καὶ οὕτω λαμβάνουσι καὶ οὗτοι τὰ « Ἐκλεκτὰ » ἐπὶ ἓν ἔτος ΔΩΡΕΑΝ. Οἱ μὴ πληρώσαντες μέχρι τοῦδε τὴν συνδρομὴν των δύνανται ν' ἀποστειλώσιν οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ φρ. 25, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30, καὶ οὕτω λαμβάνουσι τὰ « Ἐκλεκτὰ » ἐπὶ ἓν ἔτος ΔΩΡΕΑΝ καὶ τὴν σειρὰν τῶν « Ἀπομνημονευμάτων » ἐλευθέραν ταχ. τελῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΥΤΩΝ :
ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ—ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ
ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Ολόκληρος ἡ σειρὰ ἀπαρτίζεται ἐκ 4,000 περιόπου σελίδων
μεγάλου ὀγδοῦ σχήματος διαγουμένων
Εἰς 5 ΟΓΚΩΔΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ
καὶ ἀποστέλλεται ἀσφαλῶς καὶ ἐλευθέρᾳ παντὸς ἐξόδου
ΑΝΤΙ ΦΡΑΓΚΩΝ 25.
(Διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις φρ. 23)

Ἐάν ὑπάρξῃ, καθ' ἕκαστον τὴν διάρκειαν τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐποχῆς πλήρης ὁράσεως, ἔργοις ἐνδιαφερόσασιν τὴν ἀνθρώπινα εἶνε αὐτῆ, ἀδιφιλοικητικὸς ἡ τελευτάτα εἰκοσιπενταετία τοῦ παρελθόντος ἸΗ' αἰῶνος. Ὁλόκληρον αὐτὴν πληροῦ τὸ μὲν ὄραμα τῆς Γ' ἀλλοιωθεῖς Ἐπαναστάσεως, μὲ τὰς συλλοδίες αὐτοῦ παρμονάς, μὲ τὰς αἰματηρὰς ἡ μεγαλοπρεπεῖς σκηνὰς του, μετὰ βαρυσήματα ἀποτελεσμάτων του, ὡν τὸν ἀντικτυπον συναρθάνεται. Ἐπὶ καὶ στίμρον ὁ ἡμέτερος πολιτισμὸς.

Τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὴν πλήρη ὁράσεως, ἰδούμην ἀπαρτίζουσι ν' ἀπεικονισθῇ ὁ ἔργος μου ἱστοριογράφου, ὁ ἀμείβτος καλλιτέχνης ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑΣ ὁ πατὴρ, περιελαθε δὲ αὐτὴν ὀλοκληρον εἰς πέντε μεγάλων εἰκόνας, ἧτοι εἰς τὸν ἕνατον τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ Τὸ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ καὶ ὁ ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἐποικία ἔργου καὶ μεγαλὴ ἐποποιία ἡ ὅποια βαρυσήματα εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἐπεισοδίων ἡ ἀσκητὰ καὶ τὰ πρόσφατα ἐκτυλισσόνται καὶ παρήχονται ἀδιακόπως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγνώστου. Ἰδού ὁ Κολιούττος, ὁ μέγας μυθιτολόγος ἀνὴρ, ὁ παντοκράτωρ ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων, ὁ βαρβάρους μάχος, ὁ γενναῖος τὰ παρελθόντα καὶ προβλεπὼν τὰ μέλλοντα ἰδού ὁ Μέριμεν καὶ τὸ θαυμαστόν φαινόμενον τοῦ ζωικοῦ μαγνητισμοῦ. Ἰδού ὁ καλὸς καγαθός, ἀλλ' ἀδύνατος τῶν χαρακτήρα, βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ 15ῆς καὶ ἡ ἐπιχαρὶς καὶ γόρσασα, ἀλλ' ἀλάζων αὐτοῦ συζυγῆς Μαριέτα Ἄντωνιέττα, ὡν ἀμφοτέρων αἰ ἐπερὰ καὶ ἔλασιν νὰ κυλοῦσιν μετ' ἄλληον ἐπὶ τοῦ ἐκρωπώτου, ἰδού ἡ μεγάλη καὶ καταχθόνιος σκευὴ ὅποια τοῦ περιουδοῦται ἰδού τὰ προανακτούμενα τῆς Ἐπαναστάσεως ἡ Συμβατικὴ Συνέλευσις, ἡ ἀλιότης τῆς βασιλείας ἰδού ὁ Μιουρού, ὁ βεσπασῶς ῥήτωρ, ὁ βίος καὶ ἡ θάνατος τοῦ ἰδού αἰ πρῶτον σφαιραῖ, καὶ αἰ πρῶτον τοῦ λαοῦ ἐξέγερσεις ἰδού αἱ ἐπιφανεῖς ἀνδρες τῆς Ἐπαναστάσεως ὁ Δαντόν, ὁ Μισσὸ, ὁ Ροβέσπιέρος, ὁ Σαιν-Ζουστ, ὁ Κάμυλλος Δεμουλῆν, ἰδού ἡ ψυχὴ, ἡ σύλληψις καὶ φιλοπόνησις τῆς βασιλικῆς οικογενείας ἰδού αἱ ἀγαπητοὶ ἡμέτεροι τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ δικὴ καὶ ἡ καταδικὴ τοῦ Λουδοβίκου ἰδού αἱ ἀγαπητοὶ ἡμέτεροι τοῦ Σεπτεμβρίου, ἡ ἐποχὴ τοῦ Τορινοῦ καὶ ἡ λαμπρότης, ἀδιακόπως θερίζουσα καὶ ἡ φρικτὴ πλάτῃ τῶν κομμάτων, καὶ αἱ ἀφαιματουργίαι τῶν διηματογόνων καὶ τὰ μαρτύρια τῆς βασιλικῆς οικογενείας καὶ τὰ βάρβαρα τὰ ταλαιπώρου βασιλοδοκτοῦ, τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου, εἰς χεῖρας τοῦ παλαιωρράφου Σίμωνος καὶ τὸ ἐνχεῖριδιον τῆς Καρλόττας Κορδοαὶ καὶ τῶσα ἄλλα ἀναρρίθμητα.

Τοιοῦτον μεγάλου ἔργου ἡ ἀπόκτησις ἐπιβάλλεται εἰς πάντα φιλομαθῆ. Δὲν ὑπάρχει ἐργὸν τοῦ ὅποιοῦ ἡ ἀνάγνωσις νὰ παρέρῃ πᾶσιν τέρψιν καὶ πόσιν ἀφάειαν, δὲν ὑπάρχει βιβλίον κινῶν περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, ὅστις ἐξ αὐτοῦ θὰ διδαχθῇ πῶς ἐπλήθην ἡ σημερινὴ πολιτικὴ κατὰστασις τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακκινισθὲν ἰλόκληρον διὰ νέων καὶ ὄλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ βέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὅποιοῦ τὰ στοιχειοχητήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιαδῆς, ἀναλαμβάνει αἰανδῆποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2
ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ
5 0 0 0 0 0 0 0
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τυπογραφεῖον « Κορίνης », ὁδὸς Πρωαστείου ἀριθ. 10.